

Misli

Thoughts

Print post publication number
100004295

JANUAR-FEBRUAR 2022
ŠTEVILKA – NUMBER 1
LETO – YEAR 71

Misli januar-februar 2022

Vsebina:

- 3 Dragi in spoštovani rojaki
- 5 Izpod Triglava
- 10 Bilo je nekoč
- 11 Veselje sv. Frančiška Asiškega
- 14 Slovenski misijon Adelaide
- 18 Polovinke
- 22 Slovenski misijon Melbourne
- 31 Slovenski misijon Sydney
- 38 Iz Kraljičine dežele – Queenslanda
- 39 Vaši darovi
- 40 Triglav Mounties
- 41 Kovid, testiranje ter kamilice ...
- 42 Razmišljanja Cilke Žagar
- 47 Živalske zgodbe in nezgode
- 49 Butalci

Zvezda na obzorju

Na obzorju zvezda sije,
razsvetljuje temno noč,
da ne zgube se kralji trije,
po puščavi tavajoč.

Zvezda sveti v daljavo,
se nad pastirji zaiskri,
zasenči tempelj in trdnjavo,
Herodu spatí ne pusti.

Na poljanah Betlehema,
v majhnem hlevu ta večer,
v jaslih dete milo drema,
z rajskih dalj prinaša mir.

Ogrej me zvezda ti nocoj,
predrami trudne mi oči,
da bi podal se za teboj –
k Njemu, ki je vir luči.

Tilen Kocjančič

Fotografiji na naslovnici:

Zgoraj: Zimska idila v Sloveniji
(foto: Marko Gradišek)

Spodaj: National Botanical Gardens
Canberra (foto: Matt Kosec)

Misli Thoughts – Božje in človeške – *Misli Thoughts*

Religious and Cultural Bi-Monthly Magazine in Slovenian language. Informativna dvomesečna revija za versko in kulturno življenje Slovencev v Avstraliji | Ustanovljena (Established) leta 1952 | **Published by Slovenian Franciscan Fathers in Australia.** Izdajajo slovenski frančiškani v Avstraliji | **Glavni urednik in upravnik (Editor and Manager):** p. Simon Peter Berlec OFM, Baraga House, 19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101 | **Tehnični urednik (Production Editor) in računalniška postavitev:** p. David Šrumpf OFM, Kew | **Naročnina, darovi in naslovi:** Angelca Veedetz | **Stalni sodelavci:** p. David Šrumpf OFM, p. Darko Žnidaršič OFM, Florjan Auser, Mirko Cuderman, Tone Gorjup, Martha Magajna, Cilka Žagar, Katarina Mahnič | **Skupina prostovoljcev v Kew** pripravi Misli za na pošto. | **Naslov (Address): MISLI, PO Box 197, KEW VIC 3101 | Tel.: 03 9853 7787 | E-mail: slomission.misli@gmail.com | Naročnina za 2022** je 60 avstralskih dolarjev, zunaj Avstralije (letalsko) 120 dolarjev | Naročnina se plačuje vnaprej; ne pozabite napisati svojega imena in priimka! **Bančni račun pri Commonwealth Bank v Kew: MISLI, BSB: 06 3142.** Številka računa: 0090 1561 | **Poverjenišvo** za MISLI imajo slovenski misijoni v Avstraliji | Rokopisov ne vračamo | Prispevkov brez podpisa ne objavljamo. Za objavljene članke odgovarja avtor |

Tisk (Printing): Distinction Press, Simon Kovacic, Melbourne.

Misli na spletu: Florjan Auser <https://www.glasslovenije.com.au>. Tam kliknite na MISLI. | ISSN 1443-8364

Dragi in spoštovani rojaki!

Phil Bosmans je zapisal: »Živeti pomeni biti hvaležen za luč in ljubezen, za toplino in nežnost, ki so tako preprosto dane v ljudeh in stvareh. Živeti pomeni v vsem videti Božji dar in pustiti, da vse ostane njegov dar, ničesar in nikogar posedovati ter zavriskati ob vsaki zvezdi, ki se utrne na nebu.«

S temi mislimi bi vas rad pospremil v leto 2022, ki smo ga, tako kot prejšnje, pričeli z mešanimi občutki. Ko smo bili prepričani, da smo se le naučili živeti z novim virusom, je le ta pokazal, da lahko mutira v najrazličnejše oblike. Število novih okužb, ki sicer ne pove vsega, vse bolj narašča. Bolnišnice se spet polnijo ... Bomo obupali? Se nas bo polastil pesimizem? Bo kdaj boljše? Ker se trudim biti večni optimist in ker nisem pristaš negativizma, se mi zdi modro še počakati. Do kdaj? Ne vem, a prepričan sem, da se bo stanje spremenilo, pa ne želim biti napovedovalec prihodnosti. Morda pa je vse skupaj za nas lahko izziv, da se še bolj trudimo živeti sedanjí trenutek, da se veselimo tistih majhnih, vsakodnevnih stvari, ki smo jih

v e d n o
z n o v a

deležni, pa se nam tako pogosto zdijo čisto samoumevne. Večkrat bi lahko pomislili, kaj vse prejemo in s čim vse smo obdarovani. Koliko ljudi vsak dan dela, da naše življenje urejeno teče! Ne le pridelovalci hrane, prevozniki in prodajalci, potrebni so nam tudi učitelji, zdravniki, vozniki avtobusov, umetniki, rudarji, poštarji, duhovniki ... Ali znamo reči hvala za vsakdanje reči? Iz preteklih življenjskih dogodkov se lahko učimo, da bomo stvari naredili še boljše, kot smo jih do sedaj.

Rad bi se vam zahvalil za vaše sodelovanje pri oblikovanju jubilejnih *Misli*. Še vedno vas spodbujam, da se opogumite in napišete

prispevek pod rubriko Bilo je nekoč. Res bi bilo škoda, da bi vaše neprecenljive zgodbe odšle v pozabo ali pa z vami v avstralsko zemljo. Kar je zapisano, ostane, kar pa je izgovorjeno, se sčasoma pozabi.

Ob koncu božičnega časa bi z vami delil zgodbo – legendo o dveh oslih, ki sta pred več kot 2000 leti prišla do betlehemske štalice. Njun gospodar, mlinar, je vsak dan z njima tovoril vreče žita in moke. Vsak dan sta bila deležna tudi šibe in vse to je bilo dovolj, da sta smela biti zraven v betlehemski štalici in pozdraviti Kralja Kraljev, ki je prišel iz nebes. Opazovala sta malo dete in ljudi, ki so pred njim molili in se mu priklanjali. Tudi onadva sta se jim pridružila. Ko sta čez nekaj časa v tej veliki gneči zapustila štalico, ju je pred njo že čakal mlinar s šibo in ju spet obtežil z vrečami žita. »Nič ne more pomagati nam,

revežem,« reče prvi. »Odrešenika sem prosil, da z mene sname težo vreč, pa glej, komaj nisem več v njegovi bližini, že tovorim kot osel.« »Tudi jaz sem molil,« reče drugi z lažjim in vedrejšim korakom, »prosil sem ga, naj mi da moči.«

Skoraj vedno imamo dve možnosti v življenju. Katero bomo izbrali, pa je vsekakor stvar naše odločitve.

p. Simon Peter Berlec

2022

Kar tako, mimogrede,
gre čas mimo nas.
Prijatelji nazdravljajo,
oči se svetijo od hrepenenja,
roke so tople od miline,
ko gre čas, kar tako, mimo nas.

Odpuščeni so grehi,
načrti niso več sprti,
obljube so izpolnjene.
Pa naj gre še to leto,
kar tako, mimogrede.

Srečno 2022 želim.

Cilka Žagar

IZPOD TRIGLAVA

Tone Gorjup

PASTIRSKO PISMO NADŠKOFA ZORETA NA PRAGU NOVEGA LETA

»Za seboj puščamo leto, v katerem je bilo težko načrtovati. Ko smo načrtovali pastoralno dogajanje v naših župnijah, v dekanijah in tudi v škofiji, smo vedno znova dodali vprašaj – če bodo razmere dovoljevale.« Nadškof Stanislav Zore je v pastirskem pismu na pragu novega leta spomnil, da je bilo nekatere načrte možno izpeljati, druge je bilo treba prilagoditi ukrepom, tretje

preložiti na pozneje. Vesel je, da nismo obstali pred ovirami in se prepustili črnogledosti. Župnijska občestva so v tem času zaživela drugače, k čemur so veliko pripomogli tisti z znanjem s področja novih medijev. Oznanjevalno poslanstvo Cerkve je s tem dobilo nove razsežnosti. Ta čas je bil tudi preizkus naše solidarnosti. Sodelavci in prostovoljci Karitasa so odkrivali nove poti, kako priti do tistih, ki potrebujejo pomoč. Tudi na področju podeljevanja zakramentov se je bilo treba marsikaj naučiti in se prilagajati. Za nami je leto, v katerem smo v poslušnosti Svetemu

Duhu odkrivali nove načine verskega življenja naših družin in župnij, je zapisal nadškof. Leto je prineslo tudi več slabih stvari. Med nami se je začel proces delitve. V naše misli in odnose je vstopilo nezaupanje. Zaprli smo se v svoj mehurček, v družbo enako mislečih in čutečih, in začeli načelno odklanjati vsa drugačna mnenja. Po besedah nadškofa so nekateri zdvomili tudi nad papežem in Kongregacijo za nauk vere. Začeli smo izključevati drug drugega. Zatem se je vprašal, kaj bomo storili v letu, ki ga začenjamo. Bomo poglobljali jarke med nami, dvigali nasipe, večali razdalje? Kot odgovor je povabil vse, naj vztrajamo na sinodalni poti, ki smo jo začeli pred meseci. »Prav zaradi vse večjih razdalj med nami – tudi znotraj družin in celo župnij – vas v duhu sinodalne poti, sinoda pomeni hoditi skupaj, vabim, da začnemo moliti drug za drugega,« je povabil nadškof. Razlike ne bodo izginile kar naenkrat, a če bomo začeli moliti drug za drugega, bomo v Njem, ki je Oče nas vseh, tudi mi začeli postajati sestre in bratje med seboj. »Prosim vas torej, naj vsakdo dnevno zmoli en očenaš prav s tem namenom, da bi po tej molitvi k skupnemu Očetu začeli postajati bratje in sestre med seboj. Če nam bo to uspelo, se za druge korake sinodalne poti ne bojim.« Tako nadškof Stanislav Zore ob začetku novega leta in za konec še blagoslov: »Bog naj blagoslavlja vaše zavihane rokave, ko boste s pogumnim prizadevanjem storili vse, da bo med nami čim več miru in dobrega. Bog naj blagoslavlja vaša odprta srca, ki

bodo pozorna na druge ljudi in njihova življenja. Bog naj blagoslovi vaša ušesa, da bodo poslušala tisto govorico, ki brez besed prihaja iz oči in obrazov. Bog naj vas blagoslovi, da boste tudi vi neprestano blagoslavljali vse okoli sebe.«

ODPRTA POT ZA BEATIFIKACIJO MAGDALENE GORNIK

Pred božičem smo v Sloveniji izvedeli, da je Kongregacija za svetnike 23. novembra 2021 izdala dovoljenje, s katerim lahko nadškofija začne uradni postopek za razglasitev Božje služabnice Magdalene Gornik za blaženo. Gre za mistikinjo z Gore pri Sodražici. V življenju je veliko pretrpela, a vse to prenašala z vdanostjo v božjo voljo. Umrla je 23. februarja 1896 v sluhu svetosti. Že pred njeno smrtjo so se ji priporočali v molitev. Nadškofijski arhiv v Ljubljani hrani obsežno dokumentacijo o njej. Nadškof Stanislav Zore je pred tremi leti za postulatorja imenoval Francija Petriča, nekdanjega urednika *Družine*.

Ta je zbral vso dokumentacijo, stališča in mnenja o Magdaleni Gornik in kongregaciji v Rimu predstavil njen današnji sloves svetosti. Ker je ta dala pozitiven odgovor, se bo v naslednjih tednih lahko tudi uradno začel škofijski postopek za njeno razglasitev za

blaženo. Petrič je ob tem za Radio Ognjišče dejal: »Mnogo ljudi je tudi v času stroge omejitve v pandemiji posamično romalo na njen grob in se ji priporočalo. Znana so tudi uslišanja. Vse to bo potrebno raziskati in predstaviti v poročilu za kongregacijo.« Vernike je povabil, naj se ji še naprej radi priporočajo in morebitna uslišanja tudi sporočajo na nadškofijo ali njemu osebno, ter romajo na njen grob in v bližnjo cerkev Marije Snežne na Gori.

OB KONCU PREDSEDOVANJA SVETU EU

Predsednik vlade Janez Janša je slovensko predsedovanje Svetu EU, ki se je izteklo na zadnji dan leta, označil za uspešno. »Prioritete, ki smo si jih zastavili ob začetku predsedovanja, so se izkazale za dobro premišljene, ob tem pa smo se morali odzivati tudi na številne nepredvidene krizne situacije.« Slovenija je pred prevzemom vodenja povezave med glavne naloge uvrstila vprašanje odpornosti v širšem smislu, ne zgolj na zdravstvenem, ampak tudi na področjih, kot so kibernetiski napadi in drugi krizni dogodki. Slovenija se je kot voditeljica EU v pol leta nepričakovano srečala z množico migrantov ob meji z Belorusijo, z nenadnim umikom zavezniških sil iz Afganistana, z veliko rastjo cen energije ter napetostjo zaradi kopičenja ruskih sil ob Ukrajini. V vseh primerih se je Evropa, tudi po zaslugi Slovenije, odzvala bolj hitro in enotno kot v prejšnjih letih. Pomemben je bil tudi decembrski dogovor o prehranski varnosti v kriznih časih. V času slovenskega predsedovanja so članice EU nadaljevale razpravo o prihodnosti Evrope, tudi v svetovnem merilu, in o

nadaljnji širitvi. Temu sta bila posvečena Blejski strateški forum in vrh EU z zahodnobalkanskimi partnericami na Brdu pri Kranju. Pri širjenju na Balkan po navedbah nekaterih Slovenija ni izpolnila načrtov, toda pomembno je, da je širitev spet na dnevnom redu, saj so razprave o tem povsem zastale. Pomemben uspeh predsedovanje je izvedba dogodkov v živo. Slovenija je bila četrta, ki je predsedovanje izpeljala v času kovidne krize, in do zdaj edina, ki je večino načrtovanih srečanj izvedla v fizični obliki. Ob koncu predsedovanja sta se premierju Janši in slovenskemu predsedstvu Svetu EU zahvalila predsednica Evropske komisije Ursula von der Leyen in predsednik Evropskega sveta Charles Michel. Z novim letom je vodenje povezave prevzela Francija. Predsedovanje Slovenije svetu EU je tako kot prvič potekalo v senci kulturnega in ideološkega boja, ki je bil tokrat veliko bolj neposreden in zaostren. Skrajna levica ga je uspešno izvažala tudi v evropski prostor.

VOLILNO LETO 2022

Redne parlamentarne volitve bodo 24. aprila, na belo nedeljo. Zadnje redne volitve so bile 2008, ko je prva Janševa vlada končala svoj mandat. Kot kaže, bo tako tudi letos, čeprav so v opoziciji s pomočjo medijev in protestov skušali storiti vse, da bi šli na predčasne volitve. Vse vmesne volitve so bile predčasne. Jeseni so na vrsti predsedniške volitve. Borut Pahor, ki zaključuje drugi mandat, bo dobil naslednika ali naslednico. Tretjo nedeljo v novembru nas čakajo še lokalne volitve, na katerih bomo volili župane 212 slovenskih občin, med njimi je 12 mestnih.

Morebitni drugi krog županskih volitev bo 4. decembra. Decembra se izteče tudi mandat članom državnega sveta. V njem je 18 predstavnikov različnih poklicnih skupin in 22 predstavnikov, ki zastopajo vso Slovenijo, od Prekmurja do Obale. Te volitve opravijo elektorji in predstavniki lokalnih interesov.

PLEČNIKOVO IN TARTINIJEVO LETO

Vlada je leto 2022 razglasila za Plečnikovo in Tartinijevo leto. Mineva namreč 150 let od rojstva arhitekta Jožeta Plečnika ter 330 let od rojstva skladatelja in violinista Giuseppeja Tartinija. Plečnik je zaznamoval arhitekturno krajino Slovenije in deloma tudi Evrope. Njegova vidnejša dela najdemo v Ljubljani, na Dunaju in v Pragi. Slovenska prestolnica se med drugim ponaša z Narodno in univerzitetno knjižnico, s cerkvama sv. Frančiška in sv. Mihaela, Žalami, tržnico, Križankami in Tromostovjem. S svojim pristopom in načinom dela je postal pomemben vzor in navdih za sodobno arhitekturno ustvarjanje po vsem svetu. Plečnikovo leto bo nova priložnost za njegovo vsestransko predstavitev. V minulem božičnem

času so bile njegove unikatne jaslice na svetovni razstavi Expo v slovenskem paviljonu v Dubaju, sicer pa imajo svoje mesto v Muzeju jaslic pri frančiškanih na Brezjah. Tartini je bil mojster violinskih koncertov; njegove sonate so najbolj znana in danes najpogosteje izvajana dela. V Piranu je ohranjena njegova rojstna hiša, ena najstarejših stavb, ki obkrožajo Tartinijev trg. Poleg violine je v Piranu in Kopru ohranjen del skladateljeve zapuščine, zlasti pisno gradivo.

KAJETAN GANTAR IN MIRKO CUDERMAN PREŠERNOVA NAGRAJENCA

Upravni odbor Prešernovega sklada je na Prešernov rojstni dan objavil dobitnike najvišjih državnih nagrad za umetniške dosežke za leto 2022, ki jih podeljujejo na predvečer slovenskega

kulturnega praznika 8. februarja. Prešernovo nagrado prejmeta klasični filolog in prevajalec dr. Kajetan Gantar, ter muzikolog, dirigent in duhovnik dr. Mirko Cuderman. Za akademika Kajetana Gantarja, profesorja latinščine in grščine, so v utemeljitvi zapisali, da je eden ključnih slovenskih intelektualcev svoje generacije, ki se v slovensko kulturno zgodovino zapisuje

z veličastnim prevajalskim opusom. Prevedel je številna dela iz antične

književnosti in filozofije, od grških dramatikov do rimskih pesnikov. Je tudi med prevajalci *Svetega pisma*. Mirko Cuderman pa je v več kot šest desetletij dolgi glasbeni karieri zaznamoval slovensko zborovsko kulturo na raziskovalnem, poustvarjalnem in pedagoškem področju. Leta 1968 je ustanovil zbor Consortium musicum, ki ga je oblikoval v enega najvidnejših pevskih ansamblov pri nas. Poskrbel je za zbirko 23 plošč »Musica sacra Slovenica«, ki predstavlja prvo celovito predstavitev slovenske cerkvene glasbe, in to v prejšnjem sistemu, ki temu ni bil naklonjen. Nagrade Prešernovega sklada prejmejo pesnica in pisateljica Anja Štefan, igralka Jette Ostan Vejrup, skladatelj Damijan Močnik, sopranistka Andreja Zakonjšek Krt, slikar Dušan Kirbiš in avtorica animiranih filmov Špela Čadež.

EPIDEMIJA COVIDA-19 PO NOVEM LETU

V Sloveniji smo sredi lanskega novembra doživeli vrh četrtega vala epidemije novega koronavirusa. Razmere so se v decembru začele umirjati, a počasneje kot bi pričakovali,

v prvih dneh po novem letu pa so se spet zaostriale. Število dnevno okuženih je v prvem tednu trikrat preseгло 4.000. Vlada se je odločila, da ukrepov ne bo zaostrovala. Šole bodo, če bo le mogoče, ostale odprte. V karanteno gredo le posamezni oddelki. Minister za zdravje poziva k delu od doma vse, ki imajo to možnost, in k omejevanju stikov. Še naprej poziva tudi k cepljenju, saj smo kljub zadostnemu številu odmerkov cepiva bolj na repu med državami v Evropi. Polno cepljenih je še vedno le 57 odstotkov prebivalcev, če pa štejemo le polnoletne pa 67 odstotkov. Tako imenovani tretji oziroma pozitivni odmerek je do 8. januarja prejela dobra četrtina ljudi v Sloveniji.

MARIJA STROJNIK NA ČELU ZDRUŽENJA ZNANSTVENIKOV

Slovenska znanstvenica Marija Strojnik je bila novembra izvoljena za predsednico mednarodnega častnega znanstvenega združenja Sigma Xi. Triletno predsedovanje bo prevzela 1. julija 2022. Marija Strojnik Scholl, rojena v

Ljubljani, je astrofizičarka. Kmalu po srednji šoli je odšla v Ameriko, kjer je takrat delal njen oče, Aleš Strojnik, izumitelj prvega slovenskega elektronskega mikroskopa. Tam se je posvetila študiju in zatem de-

lala pri podjetju, ki je sodelovalo pri gradnji rakete, s katero je prvi človek potoval na Luno. Njeno raziskovalno področje je infrardeče valovanje. Trenutno dela kot zaslužna profesorica na inštitutu za optične raziskave v mehiškem Leonu in se posveča raziskovanju planetov zunaj sončnega sistema. Članica združenja Sigma Xi je že 35 let. Lani je dobila posebno nagrado za svoj prispevek k infrardeči astronomiji in odkrivanju ter raziskovanju eksoplanetov, pa tudi za mentorstvo in pomoč ženskam, ki vstopajo v svet znanosti. Častno združenje Sigma Xi, ustanovljeno leta 1886, sprejema v svoje vrste vrhunske raziskovalce na podlagi njihovih dosežkov. Doslej je imelo več kot 100.000 članov z vsega sveta, med njimi več kot 200 Nobelovih nagrajencev.

CANKAR GRE NA ZAHOD

Prešernovo gledališče Kranj je v sodelovanju s kanadsko gledališko skupino Crane Creations Theatre Company (vodi jo slovenska režiserka Andreja Kovač) v sklopu lanskega Tedna slovenske drame poskrbelo za prevod dramskih del Ivana Cankarja v angleščino. Njegove drame *Romantične duše*, *Jakob Ruda*, *Hlapci*, *Kralj na Betajnovi*, *Lepa Vida*, *Pohujšanje v dolini šentflorjanski* in *Za narodov blagor* so objavili v tiskani in elektronski obliki. Namen projekta Cankar goes West – Cankar gre na zahod je, da bi s prevajanjem, objavljanjem, razširjanjem in javnimi predstavami tujemu angleško govorečemu občinstvu predstaviti temeljna Cankarjeva dela. Med prvimi prevodi Cankarja v angleščini je *Hlapec Jernej in njegova pravica*, preveden leta 1930.

NOVOLETNA TURNEJA SKAKALK NA LJUBNEM

Nova sezona smučarskih skokov za ženske je dobila novoletno turnejo, ki je imela za začetek le eno prizorišče z dvema tekmama na Ljubnem ob Savinji. Moška novoletna turneja, tokrat že sedemdeseta, ima štiri tekme na štirih prizoriščih v Nemčiji in

Avstriji. Dekleta so se za začetek zbrala pri nas v Sloveniji. Tekmi sta se odvijali 31. decembra in 1. januarja. Na prvi je zmagala Nika Križnar, druga je bila Avstrijka Marita Kramer, na tretjo stopničko se je povzpela Ema Klinec, tik pod njo, na četrtem mestu, je ostala Urša Bogataj. Na drugi tekmi je zmagala Japonka Sara Takanashi, druga je bila Slovenka Urša Bogataj, tretja pa Marita Kramer, ki je zmagala tudi v skupnem seštevku in dobila zlato sovo. Slovenski ekipni uspeh so dopolnile Ema Klinec s četrtrim, Nika Križnar s petim ter Nika Prevc s sedmim mestom. Ljubno bo tudi prihodnjo sezono gostilo novoletno turnejo, verjetno pa se bo začela že za božič s tekmo v avstrijskem Beljaku.

BILO JE NEKOČ ... *izpod vašega peresa*

Za to številko *Misli* mi ni uspelo dobiti nobenega članka za to rubriko. Res vas spodbujam, da se še kdo opogumi in opiše svojo življenjsko pot, prihod v Avstralijo ... To je neprecenljiv dokument za prihodnje rodove.

Pričujoča slika iz leta 1973 pa govori o bogati beri prvoobhajancev in birmancev slovenskega misijona v Melbournu v tistih časih.

Veseljje sv. Frančiška Asiškega

O veselju

Veseljje je del človekove notranjosti. Brez veselja ni lepote in polnosti človekovega življenja. Ni sreče. Za sv. Frančiška in sv. Klaro, katerih duhovni sinovi in hčere hočemo biti, je veselje bilo dar, milost, ki prihaja od drugod, od Boga in od Njega, ki ga je poslal, od Jezusa.

Francoski mislec X. L. Dufour veselje opredeli kot »čustvo zadovoljstva in polnosti blagostanja«. Za filozofa Spinozo, ki je veliko razmišljal o veselju, pa je veselje »zadovoljitev duha in želje in pomeni hkratnost zadovoljstva v samem sebi, soglasje s samim seboj in svetom, dejavno počivanje v samem sebi«. In to človek v resnici okuša sam v sebi v nekaterih prednostnih trenutkih, ki se mu zgodijo in mu dajejo zadovoljstvo nad življenjem.

Ali bi brez globokega veselja, umirjenega zadovoljstva srca in tihega žarčenja sreče človekovo življenje sploh bilo mogoče? Verjetno ne. Zato vsi tako resno, vsakodnevno in globoko iščemo resnično veselje in spoznavamo (tudi iz življenja in poročanja medijev), da veselje zavzema poglobitveno mesto v človekovem izkustvu in doživljanju. Toliko bolj razumemo, zakaj je veliki glasbenik Beethoven zaključil veličastno 9. simfonijo z *Odo radosti*, o kateri francoski pisec Bernanos pravi, da izraža »notranje veselje, globoko veselje, ki ga nič ne bo moglo pokvariti, veselje kot velike umirjene vode, ki pridejo za nevihto«. Kakor da nas Beethoven vabi, da neprestano pojemo: »Brezmejno in globoko veselje, živa senca Boga, pade v naš svet in plani nad nas kot orel, ki prihaja iz nebes.«

Veseljje pri sv. Frančišku

Sv. Frančišek in njegovi bratje so bili skupnost veselih potujočih pevcev, ki so peli kljub pomanjkanju, ki so ga živeli, ali pa prav zaradi njega.

Frančišek je v pridigah ljudem govoril o grehu, o potrebnem kesanju in

spreobrnjenju, a je to delal tako, da je ljudi vabil, naj se pridružijo veselju, ki ga je on doživljal: *Ne boste imeli miru in veselja, dokler se ne boste pokesali in spreobrnil.*

Iz življenja sv. Frančiška vsi poznamo protislovno zgodbo o popolnem veselju. Trpljenje in veselje sta v tej zgodbi neločljivo povezana. To je veselje, ki ga sv. Frančišek odkriva v sebi, ko se oddalji od svojega jaza in ga zapusti. Zanj ni popolnega veselja v pridružitvi redu največjih učenjakov, škofov, kraljev; niti v spreobrnjenju nekristjanov h Kristusu; pa tudi ne v lastni moči ozdravljanja in navdihovanja ljudi za velike čudeže, marveč v dejstvu, da je sredi zime pred samostanskimi vrati zavrtnjen in ima potrpljenje ter se ne razjezi – v tem bi zanj bilo pravo veselje, krepost in zveličanje duše. Seveda sv. Frančišek o popolnem veselju ni samo govoril, marveč ga je tudi živel. Vedel je, kaj pomeni biti premražen, blaten, brez prenočišča in zavrtnjen. Živel je nasprotovanja od zunaj, dvome, potrtnost in boje v svojem srcu. Vse to je živel – kot sv. Pavel, vendar sv. Frančišek ni prenehal peti, saj svoje vere v Gospoda ni preračunaval glede na uspehe. Zanj prava vera in veselje zahtevata potrpljenje. Izročil se je v Božje roke in dal vse od sebe. Če neizogibno trpljenje povežemo z Bogom v Križanem Gospodu, kot je to storil sv. Frančišek, bomo tudi mi videli križ kot vir globokega veselja in tolažbe. To se dogaja še danes v čisto vsakdanjih življenjskih zgodbah, s katerimi nam postrežejo na poslovilnih govorih ob pogrebu: pokojna žena je kot najstnica čistila po hišah, da so lahko njeni bratje in sestre hodili v šolo; obisk ostarelega

na domu; žrtvovanje in darovanje za ljudi v stiski ... Pomembno je, da znamo pozabiti nase, da se znamo razdajati, se izogibati vsakemu malikovanju samega sebe. Bolečina in trpljenje bosta stalna sopotnika v življenju, in če ju vzamemo nase, kot je Kristus vzel križ, postaneta skrivnostno odrešujoča. V tem duhu postaja veselje v Gospodu moč.

Še enkrat povzamemo: pri sv. Frančišku Asiškem vidimo, da resnično veselje ni lahkotno in lahko veselje, marveč je veselje, ki dobi domovinsko pravico v tisti duši, ki se je umirila, potem ko je morala iti skozi drago šolo in boj osebne zavrženosti, zavrtnitve in trpljenja.

Sv. Frančišek uporablja izraz veselja štirikrat: v 1 FVod 7,16 svoje brate izrecno prosi, naj bodo veseli v Gospodu, radostni in ljubki (mili). Nobenega dvoma ni, da je za sv. Frančiška izvir veselja sam Bog. Bog je zanj

veselje in radost. V Opominih (20,1–2) ugotavlja, da se veselje uresničuje, ko premišljujemo »presvete Gospodove besede in dejanja« in po njih ljudje prihajamo v veselju in vzhičenosti k Božji ljubezni. Ko smo v Božjem veselju, se moremo veseliti v vseh življenjskih položajih in znamo živeti uboštvo z veseljem (Op 27,3: Kjer je uboštvo skupaj z veseljem, tam ni ne pohlepnosti ne skoposti); se veselimo dobrega drugih kot lastnega dobrega; se veselimo, ko smo med ubogimi, zapostavljenimi in bolnimi (1 FVod 9,2). Takoj nam je jasno, še enkrat poudarjam, da pri sv. Frančišku ne gre za neposredno in lahkotno veselje. Takšna lahkotna veselja so: »sebe povelečevati, se poviševati z dobrimi besedami, dejanji in dobrim, ki jih včasih dobri Bog uresniči v človeku; napuhnjen človek pa jih pripisuje sebi in svoji ustvarjalnosti (1 FVod 17,6). Sv. Frančišek je tudi proti tistemu veselju, ki prikliče redovnikovo »prazno besedičenje, ki ljudi napeljuje k smejanju« (Op 20,3). Mir in dobro! Pa živimo iz veselja v Gospodu.

p. Pepi Lebreht

Deset zapovedi veselja

- 1. Jaz sem Gospod, tvoj Bog, Bog veselja in ljubezni. Veseli se in se spominjaj, da ti želim dobro in te imam v svojem srcu.**
- 2. Ne bodi žalosten, razočaran in malodušen; tako mi kažeš obraz, ki ni pravi. Prosi me za milost, da bi bil veder in sproščen, ne glede na to, kaj ti prinaša življenje.**
- 3. Zavedaj se, več kot boš molil in prosil, več sonca bo v tebi. Ni mogoče praznovati brez vedrega obraza.**
- 4. Spoštuj očeta in mater ter ju obdari z veseljem.**
- 5. Ne uničuj s posmehom, zamero in prezirom vedrine drugih. Ne uničuj skupnosti s prostaškim govorjenjem.**
- 6. Tvoje veselje naj bo neprisiljeno, čisto in polno ljubezni, tako boš odseval Gospodov obraz.**
- 7. Nikogar ne prikrajšaj za veselje, podari nasmeh vsakemu, ki ga srečaš.**
- 8. Ne razširjaj bučnega veselja, ki ni pristno; prej ali slej se bo končalo v dolgočasju.**
- 9. Naj ne bodo temačni tvoji dnevi zaradi zavisti do veselja drugih.**
- 10. Veselje te osvobaja. Ne navezuj svojega srca na stvari, ki jih imaš: podari kaj in boš bogat.**

Slovenian Mission Adelaide

P. DAVID ŠRUMPF OFM
47 Young Avenue
West Hindmarsh SA 5007
Poštni naslov:
PO Box 156
WELLAND SA 5007
Mobitel – p. David: 0497 097 783
Telefon v Melbournu:
03 9853 7787; E-mail:
 slomission.adelaide@gmail.com

Advent je bil lep in je letos trajal skoraj štiri tedne, saj je bil božič na soboto. Takoj, ko je Južna Avstralija odprla svoje meje za potovanje, sem se odpravil na pot iz Melbournu – prej kot si premislijo ... Šel sem z avtomobilom, da bi bilo manj možnosti v letalu priti v »close contact« s kakšnim okuženim. Najprej sem se mislil vrniti v Melbourne za drugo decembrsko nedeljo in mašo

v Geelongu ter St. Albansu. Toda bolje je bilo »drži ga, nego lovi«, saj bi lahko ostal tudi ujet v Viktoriji ali v karanteni – v Adelaidi pa bi bil božič ... Bogu hvala za lep advent, ki smo ga lahko preživeli skupaj. Hvala **Nadi Čargo**, ki je pripravila adventno znamenje in na njem prižgala tudi prvo svečko, ko smo ga blagoslovili na prvo adventno nedeljo. **Angela Dodič** je imela v adventu manj dela s krašenjem, saj se v tem času cerkev ne krasi – razen pri naši Mariji Pomagaj. Bog povrni obema! Kot sem že pisal, sem se namenil, da za dan slovenske suverenosti, 25. oktobra (ko je Slovenijo zapustil še zadnji vojak jugoslovanske armade in je postala tudi dejansko samostojna, saj je imela kontrolo nad svojim ozemljem), **spet posadimo lipo, ki jo je leta 1992 posadil pred našo cerkvijo tedanji prvi obrambni minister Republike Slovenije, g. Janez Janša. Nekaj mesecev pozneje je prvi konzul Republike Slovenije, g. Alfred Brežnik, ob njej odkril spominsko ploščo.** A lipa je, žal, shirala – morda je podoba slovenske demokracije ... Posadili smo torej novo lipo, ki pa ji tudi ne kaže najbolje. Južnoavstralska klima, pravijo, za lipo ni najboljša. Bomo videli. Če se ne bo obnesla, bomo spet

poskusili; če pa nikakor ne bo rasla, bomo posadili avstralski evkaliptus, ki je nekakšna avstralska lipa, simbol avstralske svobode in suverenosti. Mi bomo že vedeli, zakaj je tam ...

Pred božičem je tudi **parkirišče okrog cerkve** dobilo novo obliko ali »novo obleko« – 27 ton drobljenega kamna, ki smo ga nasuli ob ograji, kjer ga ni bilo, in na mestih, kjer je bil potreben. Z **Matijem Polajžarjem** sva že dan prej pogrnila folijo, ki bo vsaj malo ustavila rast plevela, naslednji dan pa je **John Macsai** pripeljal še mali »bobcat«, saj bi bilo 27 ton za naše roke le malo preveč. Matija je imel dovolj težko delo že z razporejanjem kamenja z grabljami. Seveda takšno kamenje ni idealna podlaga za parkirišče in hojo po njem, računamo pa, da se bo vsaj malo tudi potlačilo.

Pred božičem sem obiskal tudi naše bolnike. Večino sem obiskal že v prvi polovici decembra – za vsak primer, če bi moral po obisku kakšnega doma za starejše v karanteno, da bi jo do božiča že »odslužil«. Ta čas sem tudi pomagal z maševanjem v župniji v Lockleysu in v tamkajšnjem domu za starejše pri malteških sestrah, pomagal sem pri spovedovanju hrvaških vernikov in na božič zanje tudi maševal v hrvaščini, saj so trenutno brez svojega duhovnika. Vsakoletni postavljalci jaslic in krasilci pa so postavili jaslice in okrasili božična drevesca. **Bog povrni Ivanu Legiši, Matiju Polajžerju ter Justi Bole.** Z **Rozo Kozlovič** sva potem cerkev še očistila in pripravljena je bila za praznike. **Justi Bole** je tudi pobarvala **silhueto jaslic**, ki sem jo namestil na okno

cerkve. Božič namreč niso lučke, ampak praznovanje rojstva Božjega Sina, ki ga jaslice ponazarjajo in oznanjajo mimoidočim, še posebej zvečer.

Božično praznovanje je

potekalo tako kot običajno. Letos smo imeli dvakrat po dva praznika: **božič in nedeljo Svete Družine, ki je tudi naše žegnanje**, ter naslednji konec tedna novo leto, ki je v Cerkvi **praznik Marije, Božje Matere**, ter naslednji dan že **praznik Gospodovega Razglasenja** oz. svetih treh kraljev. Sv. Štefana tako letos nismo mogli praznovati, slovenskega dneva samostojnosti in enotnosti, ki ga praznujemo v spomin na razglasitev plebiscita 26. decembra 1990, pa smo se spomnili pri maši.

Še posebej ob praznikih radi primerjamo, koliko naših rojakov pride k slovenskemu bogoslužju v našo cerkev. Od leta 2013, ko sem prišel v Adelaido, se je število več kot razpolovilo. Svoje je zadnji dve leti dodal tudi covid. **Hvala vsem, ki ste prišli, vsem, ki ste sodelovali pri bogoslužju, vsem, ki ste mi ob božiču in novem letu izrekli svoja voščila in lepe želje ter za vse vaše darove in darila. Bog povrni!**

MAŠE V NAŠI CERKVI

Navajeni smo že, da sicer v *Mislh* in po *Oznanilih* oznanjamo spored maš v naši cerkvi, toda ob pandemiji kovida se je včasih kaj močno spremenilo zaradi omejitve potovanja. **Bolj zanesljiv**

spored objavljamo sproti v slovenskih radijskih oddajah in v cerkvi. Če niste gotovi, kdaj bo maša, me pokličite na telefon 0497 097 783.

Skušamo slediti ustaljenemu urniku: četrto (in peto) nedeljo v mesecu, ter nato prvo nedeljo naslednjega meseca. Ob božiču in veliki noči je spored seveda prilagojen.

Spored maš naj bi bil zaenkrat naslednji: nedelja 23. januarja, nedelja 30. januarja, nedelja 6. februarja, nedelja 27. februarja, sreda 2. marca (pepelnica), **nedelja 6. marca, ko nas nameravata obiskati p. Ciril Božič in Marija Anžič iz Slovenije.**

NAŠI POKOJNI

FRANČIŠKA (FRANCKA) WETZEL, roj. PREMRL, se je rodila 26. januarja 1929 v vasi Malo Ubeljsko, kakih 10 kilometrov zahodno od Postojne, pod Nanosom. Staršema Rozaliji in Janezu se je rodilo pet hčera in en sin. Francka je bila druga najstarejša. Hodila je v italijanske šole, saj je bila tam takrat Italija. Leta 1954 je šla na obisk k sorodnikom v Avstrijo, kjer je srečala svojega bodočega

moža Wilhelma Wetzela in se julija 1955 poročila z njim blizu Salzburga v Avstriji. Septembra istega leta sta prišla v Avstralijo. Iz Bonegille sta odšla v Adelaido in si po slabem letu življenja v hostlu Glenelg ustvarila svoj dom. Rodila sta se jima hčerka Treudy in sin Bill. Radi so prihajali k slovenskim mašam, bili navdušeni pri gradnji naše cerkve ter dejavno sodelovali v slovenski skupnosti. Na božič 1993 je mož Wilhelm umrl, a Francka ni ostala sama, saj je bila družina zelo povezana. Zadnja leta smo vedno bolj opazali, da se Francka malo izgublja. Dokler se je dalo, je ostala doma, potem so živeli skupaj s Treudy in Johnom, zadnji dve leti in pol pa je preživela v domu za starejše, kamor sem ji prinašal obhajilo. Ob zadnjem obisku, ko obhajila niti ni več mogla prejeti, je prejela odvezo in bila maziljena – to je bilo v nedeljo pred njeno smrtjo. V petek, 10. decembra, se je preselila v večnost. Mama Francka, počivajte v miru in prosite v nebesih za svojo družino in za našo slovensko skupnost v Adelaidi.

Od nje smo se poslovili 17. decembra s pogrebno mašo v naši slovenski cerkvi in jo po maši pospremili na Centennial Park Cemetery, kjer počiva ob svojem možu.

Sožalje hčerki Treudy Macsai z možem Johnom, sinu Billu, vnukinji Carmen ter vnukoma Paulu in Marku z družinami petih vnukov oz. vnukinj. Sožalje sestri Rozi v Sloveniji in njenim devetim nečakom oz. nečakinjam z družinami v Sloveniji. Ob starših in možu pa so jo v večnosti pozdravili sestre Stanislava, Anica in Danica ter brat Janez. Naj zdaj skupaj uživajo nebeško srečo!

MARIJA (MIMI) ZADNIK, roj. PENKO, se je rodila 1. marca 1936 v vasi Nadanje Selo pri Pivki južno od Postojne kot najstarejša od treh otrok, treh deklet. Ko ji je bilo pet let, se je začela druga svetovna vojna. Tudi njen oče je bil vpoklican k vojakom. Ko ji je bilo devet let, ji je umrla mama, oče pa se je vrnil iz vojne, ki je pustila močne sledove na njegovem zdravju. Njeni sestri sta bili takrat stari sedem in pet let. Ob očetu so imele težko otroštvo, zato so iskale novo življenje. Najprej je Marija leta 1955 pobegnila v Italijo, za njo sta prišli še sestri. Leta 1957 so prispele v Melbourne in pot nadaljevale v Sydney, kjer so vse delale pri družinah. Leta 1958 se je poročila s Francem Zadnikom in pozneje delala v več tovarnah. Rodili sta se jima hčerki Doris in Dejana. Sredi šestdesetih so se preselili v Adelaido, kmalu zatem pa v Andemooko in Coober Pedy. Leta 1974 so se vrnili v Adelaido, kjer je novembra 2000 umrl mož Franc. Ker je tudi njej pešalo zdravje, je najprej živela v naselju za starejše, zadnjih šest let pa v domu za starejše Saint Hilarion v Seatonu. Dvanajstega decembra je v bolnišnici Queen Elizabeth Hospital odšla v večnost stara 85 let.

Od nje smo se poslovili v poslovilni veži na Centennial Park Cemeteryju in jo po obredu pospremili na tamkajšnje pokopališče, kjer zdaj počiva ob svojem možu.

Sožalje hčerkama Doris in Dejani z družinama Marijinih petih vnukov oz. vnukinj ter štirih pravnukov oz. pravnukinj. Sožalje njeni sestri Slavki in njeni družini ter družini njene sestre Pavle; s sestro Pavlo pa se je srečala v večnosti. Naj počiva v miru!

POLOVINKE

Katarina Mahnič

Skrivnost odrešenja je spomin (11)

Prvi novoletni dnevi so zmeraj najbolj intenzivni, vsaj zame, pa čeprav se 31. decembra z magično polnočjo spremeni samo letnica. Niso toliko razgibani zaradi zunanjega dogajanja, ampak tistega, kar se mi podi po glavi, ki kot da bi jo bilo treba na novo »resetirati«. Kot nalašč so ti dnevi za brskanje po starih zapisih in spominih, s katerimi si vedno znova vlivam moči za nov štart in zagon. Tokrat prebiram dnevnik, ki sem ga, žal, samo kratko obdobje, pisala v Avstraliji leta 1997. V oči mi pade tale opis sončnega vzhoda, pričakanega na mogočnih skalah ob morju, ko sva s sinom Jonom pozimi ves julij preživela na Tasmaniji, v čarobnem Bichenu. Spominja me na prihod novega leta – enako kratkega diha je njegov veličastni prihod.

Koroško gričevje z osamljenimi kmetijami

»Kakšno neverjetno nagrado dobiš, če se ti le ljubi vstati dovolj zgodaj. Nebo se je barvalo na različnih koncih čisto različno: nad gozdom so bili drugače beli oblaki popolnoma rožnati, nad morjem je bilo vse rdeče in rahlo rumenkasto, na mestu, kjer se je napovedovala izstrelitev sončne kroglice, je bilo bolj zamolklo rdeče. Potem je prišel tisti vznemirljivi trenutek, ki me vedno napolni z mešanico nestrpnosti, vznichenja in osuplosti, in iz drobcenega polmeseca, ki je pokukal

naravnost iz morja (danes ga niso motili oblaki) je neverjetno hitro zrasel polkrog in potem krog, ki se je čisto majčkeno držal gladine in se nazadnje odlepil od nje, osvobojen kot balon, ki ga otrok po nesreči spusti iz rok. Kot bi se s še eno zmago rogalo široki vodni ploskvi in širokemu nebesnemu svodu nad njo, je sonce takoj razbarvalo nebo, ki je postalo navadno, modro, vsakdanje. Tako, kakršno nas ponavadi pričaka, ko prepozno za njegovo predstavo zlezemo iz postelje.«

Še en dogodek, prav tako iz Bichena, najdem zapisan v svojem dnevniku, ki zaradi ognjemeta tudi nekako sodi k novemu letu, pa še smešen je. Z Jonom sva se odpravila k bichenski osnovni šoli, ki je ob svoji 40-letnici obljubljala ognjemet. Ker ti v Avstraliji niso bili ravno pogosti, se je tja zgrinjalo staro in mlado; tudi gasilci so že bili na svojem mestu. *»Sedeva v prve bojne črte, takoj za varovalne*

**Na prestolu kralja Matjaža
na vrhu meglenih Kop**

plastične stožce na prostranem travnatem igrišču ob morju, zamejenem z grmovjem. Tja se je namenila tudi prva izstreljena raketa. Bilo je prav zabavno, kot v risanki. Ravnateljica in dve tovarišici so sredi travnika skozi trobljo klicale imena izžrebancev srečelova in napovedovale ognjemet, medtem pa je v zrak že švignil prvi izstrelek. Rdeča zadeva, ki zažari strašno visoko, počasi pada proti tлом in tik pred njimi izdihne. Samo da ta ni zletela tako strašno visoko in je še 'živa' strmoglavila v grmovje. Minuto kasneje se je začelo kaditi in potem so začeli grm veselo oblizovati plameni. Gasilski avto se je prav počasi odguncal tja in gasilci so vlekli svojo cev, kot da se jim sanja (menda kar niso verjeli, da iz takega 'pljunka' lahko nastane kaj resnega), gorelo pa je vedno bolj. Otroci so vzhičeno vzklikali, učiteljice pa so

še kar napovedovale in menda sploh niso ugotovile, da je ognjemet za njihovim hrbtom že v polnem teku. Gasilci so opravili svoje in predstava se je nadaljevala z različnimi vrstami raket. Jon, ognjemetni gurman, je kritiziral, kako neuskrajene, da so, saj so jih prižigali ročno, eno za drugo. Ljudje, posebej otroci, pa so bili vseeno vsi iz sebe od navdušenja in največjo pozornost do konca namenjali rdečim izstrelkom: vsi obrazi so se zazrli v nebo kot v molitvi, otroci pa so glasno skandirali: 'BUSHES, BUSHES'. Pa nam ni nobena raketa več naklonila veselja, da bi padla v grmovje.« Vzdušje je bilo nepozabno in kljub vsem bahavim in bogato pisanim ognjemetom, silvestrskim in tistim ob drugih svečanih priložnostih, ki sem jih videla v življenju, skromni bichenski zažigalec šolskega grmovja ostaja moj najljubši.

Od spominov pa še malo na potep po Sloveniji. To pač počnemo v zadnjih dveh letih – spoznavamo domovino namesto sveta. Ugotavljam, da kakor že je tale naša deželica majhna, je še vedno ne poznam dovolj. So predeli, ki so mi domači, vendar še teh nisem prečesala po dolgem in počez, v nekatere pokrajine pa me zaradi oddaljenosti res redko zanese. No, v Avstraliji bi se daljavi slabih 200 kilometrov smejali, pri nas pa je to že kar velika razdalja. Sploh, če je cesta ovinkasta in slabo vzdrževana. In takšna, ena najslabših

**Pogled skozi okno
najine koroške hišice**

in najnevarnejših slovenskih cest, je tista na Koroško, kamor sva se namenila novembra z Branetom zapravit še zadnje bone, ki jih je prebivalec Slovenije poklonila država v podporo domačemu turizmu zaradi koronavirusnega izpada dohodka. Dolgo sva razmišljala, kam bi šla; nobene pretirane potrebe nimava po razkošni sobi z zajtrkom in masažnim razvajanjem, po motelih, hotelih, kmečkih turizmih in toplicah, kjer bi naju sicer stregli, ni pa tam tistega pravega miru. Vajena sva preprostega udobja najinega bivalnega kombija, s katerim sva lahko kadarkoli povsod doma.

Pot med krošnjami na Rogli

Vsakokrat, ko sem na internetu iskala zanimiva prenočišča, mi je v oči zmeraj padlo eno samo – lesena hiška z umetniško reciklirano notranjostjo, ki sta jo iz starega skednja na planoti Razborca nad Mislinjo sama postavila oče in sin. Ogromno okno z razgledom na koroško gričevje, tople barve prostorov, vrsta lesenih preklonih stolov iz stare kinodvorane na verandi, mizica iz kovinskega soda za gorivo, domače živali v

sadovnjaku pred hišo, psi dobrodošli ... čisto po najinem okusu. Pa še lastna mala savna za povrhu. Trije dnevi, ki sva jih potem res preživela na Razborci, so bili zanimiv konec uradne jeseni, pa čeprav niso bili ne topli ne sončni in naju je na skoraj vseh potepih preganjala megla. Na srečo sem se že dolgo pred tem odločila, da vreme ne bo moj gospodar, niti ne bo krojilo mojega razpoloženja in bom v vsaki vremenski nepriliki skušala poiskati nekaj lepega. Tokrat je bilo to popolno umanjkanje ljudi. Kot bi izumrli. Sama sva bila na pohodu na Roglo, sama sva se tam sprehajala po Poti med krošnjami in se povzpela na njen razgledni stolp. Spomnila sem se, kako sem pred več kot dvajsetimi leti v Walpolu v Zahodni Avstraliji v Valley of the Giants prvič izkusila takšen dih jemajoči *Tree top walk*. Takrat je bila to za naju z Jonom skoraj znanstvena fantastika. Naša pot med vrhovi smrek ni nič slabša, speljana pa je tako, da se lahko po njej in prav na vrh stolpa pripelje tudi oseba v invalidskem vozičku. In da res prav nič ne moti sobivanja z nebom in pticami, so ob vznožju tudi boksi za pse, v katerih počakajo naši pasji spremljevalci – celo užaljeni Dingo je moral enega preizkusiti.

Skoraj sama sva bila tudi, ko so naju, zaprta v vagončkih rudniškega vlakca, zapeljali v nekdanji rudnik svinca in cinka Mežica, enega najstarejših rudnikov v Evropi, ki je bil ob prenehanju delovanja leta 1993 preurejen v muzej. Po rovih

naju je popeljal bivši rudar, poln zgodb in osupljivih podatkov, na primer, da so v štiristo letih v njem (velik del ročno) izkopal več kot 800 kilometrov rogov v 20-ih obzorjih, ki segajo od višin nad 2000 metrov skoraj tik pod vrhovi gore, pa vse do globine 200–300 m pod nivojem vhoda v rudnik. Nič čudnega torej, da je v preluknjani Peci počival tudi kralj Matjaž. Sama sva se sprehajala po očarljivi vasici Šentanel, kjer je kot župnik služboval duhovnik, pesnik in pisatelj Ksaver Meško. In sama sva bila, ko sva na Kopah trmasto kljubovala megli, da bi le našla vrh Velike Kope in Petelinje jezero, ki naj bi ležalo nekje ob poti. Delavci, ki so nekaj popravljali okrog kočice, so naju opozorili, naj res skrbno slediva markacijam, saj se je veliko ljudi tam že izgubilo v megli, pa sva se jim skorajda posmehnila, češ, hvala, ampak kleni hribovci se pa res ne moremo izgubiti na pohlevnem pohorskem smučišču. Pozorna pa sva po njihovi zaslugi vseeno bila in to naju je rešilo, ko je megla postala tako gosta, da nisva videla niti masivnih žičniških naprav. Ampak potem se je na vsem lepem razkadila za nekaj minut in razkrila leseni prestol kralja Matjaža na vrhu Velike Kope. Nato je vajo ponovila; še enkrat je vse pokrila z belo puhasto odejo in jo še enkrat odgrnila ravno toliko, da je na poti navzdol pred nama zasijalo Petelinje jezero. Samotne Kope mi bodo prav zaradi skrivalnic z meglo za vedno ostale v spominu. Mogoče pa preveč dobrega na kupu – tukaj mislim jasen, sončen planinski dan – sploh ni tako dobro, predvsem pa ne tako zapomnljivo, kot si mislimo. Prav je, da si narava privošči svoje male drame.

Ker sem v teh *Polovinkah* že toliko govorila o spominu, še utrinek iz nedavnega intervjuja z nevrologom dr. Zvezdanom Pirtoškom, ki na nevrološki kliniki v Ljubljani vodi ambulanto za starejše z različnimi možganskimi boleznimi, in opozarja: *»Živimo v času dveh epidemij. Eno, covidno, zelo dobro poznamo, vse naše življenje se vrti okoli nje. Druga epidemija pa je tiha, pred njo si vztrajno zatiskamo oči, dokler nas ne bo zadela kot cunami. To so s staranjem povezane degenerativne možganske bolezni, predvsem demenca, bolezni, ki te oropa Jaza in za katero učinkovitih zdravil nimamo.«*

Naj torej končam z zapisom Rabija ben Elieserja, ki sem ga prav tako prepisala iz svojega starega avstralskega dnevnika in je v današnjem času še kako pomenljiv: *»Pozabiti pomeni živeti v tuji deželi. Skrivnost odrešenja je spomin.«*

Vagončki, ki so vozili rudarje v rudnik

Slovenian Mission Melbourne

p. Simon Peter Berlec OFM: 0455 444 912
p. David Šrumpf OFM: 0497 097 783
Sts. CYRIL and METHODIUS
SLOVENIAN MISSION

Baraga House, 19 A'Beckett Street
PO Box 197, KEW VIC 3101
Tel.: (03) 9853 7787
E-mail: slomission.melbourne@gmail.com

Mesec januar 2022. Tudi v to novo leto smo vstopili s pestro paletto občutkov in misli, kaj nam bo to leto prineslo ali odneslo. Ali se bo že skoraj končala dnevna misel o koroni in njenih različnih mutacijah, ki jim kar ni in ni konca. Karkoli že bo, potrudimo se narediti, kar smo glede na leta in naše moči sposobni storiti. Več je nemogoče. In morda bodimo zadovoljni že s tem, da večinoma še vedno lahko sami skrbimo zase. Tudi starost je lahko lepa in privlačna, če jo skušamo sprejeti kot del naše življenjske poti. Lahko iz dneva v dan samo »jamramo« in se smilimo sami sebi, lahko pa iz teh poznih let, ali kot se rad pošalim, na četrti življenjski univerzi, naredimo nekaj novega, bogatega in osrečujočega zase in za druge.

Trenutno smo res hvaležni, da se lahko zbiramo v večjem številu v naši cerkvi v Kewju, in da se po dolgih mesecih osamitve spet vidimo, pogovorimo. Objemanje, poljubljanje, rokovanje ... še ni dovoljeno in tudi nošnja maske znotraj cerkve je zelo priporočljiva, da ne rečem – glede na število novih okužb – kar obvezna. Za vse tiste, ki zaradi oddaljenosti, oslabelosti ali

drugih vzrokov ne morete priti v cerkev v Kewju še vedno obstaja možnost spremljanja maše na družbenem omrežju. Prenašamo tako petkovo kot nedeljsko mašo ob 10. uri (am) na naši Facebook strani: **Slovenian Mission Melbourne** <https://www.facebook.com/slovenianmissionmelbourne>

Drugo nedeljo v mesecu novembru je p. David z občestvom v Geelongu (v Slovenskem društvu Ivana Cankarja) in v St Albansu (v slovenskem društvu) daroval mašo in po njej imel molitve za naše drage rajne.

Na prvo adventno nedeljo, 28. novembra, smo blagoslovili adventni venec. V nedeljo, 5. decembra, nas je v dvorani obiskal sv. Miklavž. Hvala

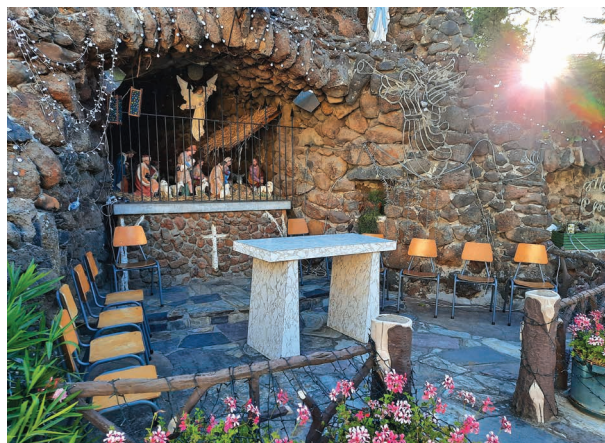
učencem naše Slomškove šole, ki so mu pripravili pristrčen sprejem. Toplina in sij luči nas je pripeljal do svetega večera, 24. decembra, ko smo

ob 21. uri (9 pm) pred lurško votlino obhajali polnočnico. Kar lepo število se

nas je zbralo. Pevci našega cerkvena zbora pod vodstvom Helen Trinnick so povzdignili naša božična občutja v tej sveti noči. Hvaležen sem vam za vaše sodelovanje, prav tako tudi vsem prisotnim v tem večeru.

Za praznike je bilo res veliko priložnosti za srečevanja, saj se je sveti večer prelil v božič, ko sta bili maši ob 8. in 10. uri. Nedelja, 26. decembra, je bila zaznamovana s praznikom sv. Družine. Blagoslovil sem nekaj otrok v občestvu. Bogu in vsem, ki ste za to poskrbeli, hvala.

Tudi na zadnji dan leta 2021 in na novega leta dan 2022 smo se zbrali pri maši ob 10. uri. Pri prvi smo se zahvaljevali za vse prejete milosti, pri drugi pa prosili blagoslova in varstva za naprej. Spremljala nas je misel bl. škofa Slomška: »Z Bogom začni vsako delo, da bo dober tek imelo.«

ZAHVALA

Kot že mnogo let tudi letos iskrena hvala **Simonu Grilju**, ki je umetelno in z veliko mero požrtvovalnosti poskrbel za okrasitev in postavitve jaslic v

lurški votlini pred Baragovo hišo, za postavitve ozvočenja na sveti večer, za sodelovanje pri mašah ...

Naša tiskana OZNANILA so vstopila v 45. leto izhajanja, revija MISLI pa začneja 71. leto. Misli bodo izšle v šestih številkah kot dvomesečna revija. Naročnina za leto 2022 ostaja 60 \$, letalsko po svetu 120 \$. Posebno bi se rad zahvalil vsem, ki redno poravnate naročnino za tekoče leto in darujete v Bernardov sklad.

Praznik Lurške Matere Božje bo v petek, 11. februarja 2022. Na ta dan bomo obhajali 30. svetovni dan bolnikov. Papež Frančišek je za to priložnost napisal poslanico z naslovom: »*Bodite usmiljeni, kakor je usmiljen tudi vaš Oče*« (Lk 6, 36). *Postaviti se poleg tistega, ki trpi, na pot ljubezni.*

Takole jo začne: »Dragi bratje in sestre, pred tridesetimi leti je Janez Pavel II. ustanovil Svetovni dan bolnikov, da bi Božje ljudstvo, katoliške zdravstvene ustanove in civilno družbo opozoril na pozornost do bolnih in tistih, ki skrbijo zanje. Hvaležni smo Gospodu za pot, ki smo jo v teh letih prehodili v krajevnih Cerkvah po vsem svetu. Narejenih je bilo veliko korakov naprej, vendar moramo prehoditi še dolgo pot, da bomo vsem bolnikom, tudi na krajih in v razmerah večje revščine in odrinjenosti, zagotovili zdravstveno oskrbo, ki jo potrebujejo; pa tudi pastoralno spremljanje, da bodo čas bolezni lahko preživeli združeni s križanim in vstalim Kristusom.

Trideseti svetovni dan bolnikov, katerega vrhunca zaradi pandemije ne bomo mogli obhajati v Arequipi v Peruju, ampak bo potekal v Baziliki sv.

Petra v Vatikanu, nam lahko pomaga k rasti v bližini in služenju bolnim ljudem in njihovim družinam.«

POSTNI ČAS se bo pričel na pepelnično sredo, 2. marca 2022. Maša s spokornim obredom pepeljenja bo ob 10. uri. Ta dan je strogi post.

KRIŽEV POT bomo premišljevali ob petkih in nedeljah pred mašo.

Praznik sv. Jožefa bo v soboto, 19. marca. Praznična maša bo ob 10. uri.

SLOVENSKO DRUŠTVO JADRAN – maša v prostorih društva bo v nedeljo, 20. marca ob 12.30.

Praznik Gospodovega oznanjenja bo v petek, 25. marca.

Cvetna nedelja bo 10. aprila, velika noč pa 17. aprila.

SVETI KRST

LOUIS FRANCIS BRATINA je v soboto, 18. decembra 2021 ob 11. uri, v naši cerkvi v Kewju prejel zakrament sv. krsta. Rodil se je 27. septembra 2021 v bolnišnici Cabrini Health v Malvernu. Čestitke staršem Andrewju in Clio Bratina, botroma Natalie Bratina in Andrewju Tigliasu ter vsem sorodnikom in prijateljem.

ODŠLI SO

HERMINAKOROŠA,roj.GREBENŠEK, je umrla v soboto, 6. novembra 2021, v Estia Health Aged Caru v Knoxfieldu. Rodila se je 28. marca 1937 v Plešivcu pri Velenju. Od nje smo se poslovili v četrtek, 18. novembra 2021, v naši cerkvi v Kewju. Ob 10.30 je bila maša zadušnica. Po njej so jo odpeljali na upepelitev.

Bila je najmlajša od dvanajstih otrok. Po končanem šolanju se je v Gorenju zaposlila kot kuharska pomočnica. Z enaindvajsetimi leti se je odločila, da bo uresničila svoje dolgoletne sanje o boljšem življenju v tujini. Z ladjo je v 29 dneh priplula v daljno Avstralijo, točneje v Melbourne. Z avtobusom so jo odpeljali v migrantski kamp v Broadmeadowsu, od tam pa je odšla k družini v Caulfieldu, kjer je živela in delala kot hišna pomočnica. Nekega sončnega popoldneva je na Brighton Beachu spoznala ljubezen svojega življenja Ivana Koroša in se z njim poročila v cerkvi v Elsternwicku. V zakonu so se jima rodili trije sinovi. Prvo hišo, ki sta jo zgradila sama, sta postavila v Studfieldu, Wantirna South, kjer je družina bivala vse do leta 1970 (12 let po prihodu v Avstralijo). V tem letu so se za šest mesecev preselili nazaj v Slovenijo in se nato vrnil v Avstralijo. Dvajset let je delala pri družini Rettig v Tooraku kot kuharica in hišna pomočnica. Bila je nepogrešljiva tudi na vrtu in pri organizaciji družabnega življenja. Leta 1971 je postala aktivna članica Slovenskega kluba Planica; pomagala je v kuhinji, na odru in tudi na plesišču. Bila je odprtega duha, delavna in pozitivna oseba, vedno z

nasmehom na ustnicah. Umrla je dva dni pred praznovanjem 63. obletnice skupnega življenja z Ivanom.

Sočutje možu Ivanu, sinovom Ivanu, Marjanu in Jožetu, vnukoma Nicku in Alexu, vnukinjam Briani, Štefi, Danieli in Nicole, osmim pravnukom ter vsem sorodnikom v Avstraliji in Sloveniji.

Snaha Barbara je o svoji tašči spregovorila:

Upon meeting Hermina, or as I knew her, Helen, she appeared to be a Superwoman. There wasn't anything she couldn't do. I've since learned this to be a true and accurate portrayal of the woman.

I was potentially a prospective daughter-in-law and therefore, it was her duty to make enquiries as to my character and whether I would be a suitable candidate for her eldest son. Unfortunately, I failed the initial questioning which pertained to my ancestry, my religion and my ability to cook and hold my liquor!

I was not Slovenian, nor Catholic, I couldn't cook and I didn't drink. However, Hermina's generous spirit meant that she welcomed me into the family and proceeded to (shall we say) work on my faults. She was successful with regard to my wine consumption, but I am still unable to cook or drink a shortie.

Our lives have all been touched by her and for each one of us we hold our own special memories. But there are several things that I believe we can all relate to with regards to Hermina.

Firstly, everyone here who has visited Hermina and Ivan in their home has been showered with hospitality beyond

compare. It wouldn't matter what day of the week or what time of day you arrived on her doorstep, you would immediately be offered food and drink. There was always a meal provided. You would be offered soup, meat, potatoes, salad, cheese, ham and strudel and if you dared to say that you had already eaten, you would be offered, soup, meat, potatoes, salad, cheese, ham and strudel! Second helpings were a must or you were sent home with lunch for the next day. For someone like me, who couldn't cook, this was very daunting indeed, obviously, she took charge of family gatherings and feasts.

Another thing that I think we can all agree on is Hermina's love for her family and her faith.

I quickly learned that her three sons were her world, and later her growing family, including grandchildren and great grandchildren. She was enormously proud of her family and they loved her equally with much devotion. One of the happiest memories I have was when Hermina and Ivan travelled back to Slovenia to celebrate their 80th birthdays. Unbeknown to them, her three sons and Chris and I flew over to surprise them. She was so happy to see us and showed us off to all her family and friends. It was a very special time. Many thanks to Maria Rotar, Anica and Blaz for helping us with surprise in Slovenia.

Her love for living life to the fullest is a good example to all of us. Life is precious and our time on earth is fleeting but Hermina enjoyed it all. She worked hard and she played hard. She loved nothing better than to get together with friends at Silvan for a

picnic, at Planica for a dinner dance, play the pokies at Crown or simply to entertain family and friends at home. Gatherings won't be the same without her. We will have to sing without her lead, dance alone and there will be an empty chair at the head of the table this Christmas. Thankfully, Muzz will surely take up the Yodelling mantle in honour of his dear mum? Her sons will particularly miss her pancakes, but more so her ability to keep the family together, through thick and thin. Ivan and his sons will miss her greatly, as will we all, but they have each other for support and her memory to give them strength.

Vnukinja Nicole je o svoji babici povedala:

For those of you who don't know me, I am Nicole, Hermina's second born grandchild. My Nan and I were extremely close. She always treated me as though I was the daughter she never had. I am blessed to have shared so many special moments with her.

My fondest memories of Nan are her and Grandpa taking me as a child to Planica. She would be cooking in the kitchen with her friends, I would sneak in there and she would feed me bowls of potatoes and handmade donuts. Once everyone had eaten, the rest of the night would be spent dancing away to a live band. To show her enjoyment, she loved to let out a big yodel. I loved watching my grandparents dance together. They were always so happy and looked so in love.

Anyone who knew my Nan knew of her love of cooking. She was always happy in the kitchen. You would never

leave her house hungry. My daughters would tell you their favourite dishes were her chicken noodle soup and her apple strudel, although my favourite was how she cooked her potatoes. She loved seeing other people enjoy her food just as much as she enjoyed making it. My Nan was the most caring, selfless and supportive person I know. Anyone who knew her knows how generous she really was. She was loved by so many. I have been fortunate to have spent 32 years with her by my side. I am so thankful that my three daughters were able to spend many years with her also. My Nan was my biggest supporter, we didn't always see eye to eye but I always knew her love was unconditional. She was the strongest person I know and has taught me so much. I will forever cherish my memories of her and I will miss her dearly.

EDO SURINA je umrl v petek, 19. novembra 2021, v domu Edenvale Manor Aged Care Facility v Keilor Eastu. Rodil se je 7. avgusta 1934 v Rupi na Hrvaškem (takrat Slovenija). Od njega smo se poslovili v ponedeljek, 6. decembra 2021, v cerkvi St Peter's Catholic Church v Keilor Eastu. Ob 11. uri (am) je bila molitev rožnega venca in ob 11.30 maša. Po njej smo ga ob 13. uri (1 pm) pokopali na pokopališču Keilor. Ob koncu druge svetovne vojne, ko je bil star samo 11 let, mu je pod letalskimi streli umrla mama. Skupaj z otroki, ki so prav tako izgubili starše, so ga preselili v otroški dom v Pivko. Po nekaj letih bivanja tam se je preselil v Postojno, kjer je nadaljeval šolanje in se izučil za varilca. Zaposlil se je v ladjedelnici v Reki na Hrvaškem.

Kot večina fantov je odslužil dveletni obvezni vojaški rok in po njem nadaljeval z delom. Zaradi težkih razmer je s prijatelji pobegnil v Italijo, kjer je bival po različnih migrantskih kampih. Leta 1959 je naposled iz Trsta z ladjo odplul proti Avstraliji. Najprej je prišel v migrantski kamp v Bonegillo, od koder so ga kmalu poslali v Milduro na obiranje sadja za mesec dni. Po vrnitvi je spoznal p. Bazilija, ki mu je v Melbournu poiskal delo in prenočišče. S trdim delom je privarčeval toliko, da se je leta 1966 vrnil v Slovenijo, kjer je spoznal Marijo in se poročil z njo 4. februarja 1967. Maja 1967 se je vrnil v Avstralijo, kjer se mu je kmalu pridružila njegova izvoljenka. V začetku avgusta 1969 se jima je rodila hčerka Patricia, julija 1975 pa sin Denis. Družina je od leta 1973 živela v hiši v East Keilorju. Od leta 1971 je bil dejaven član Slovenskega kluba Jadran. Bil je dober pevec, mož, oče in ponosen dedek.

Sočutje ženi Marici, hčerki Patricii, sinu Denisu ter vnukom Alexandru, Nicholasu in Jonathanu.

DARKO BARBA je umrl v soboto, 11. septembra 2021, v bolnišnici Monash Medical Centre v Claytonu. Rodil se je 19. decembra 1948 v Ilirski Bistrici. Od njega smo se poslovili v soboto, 4. decembra 2021, v naši cerkvi v Kewju z mašo zadušnico.

Sočutje ženi Gilliani, v Avstraliji sestrama Palmi Ašenberger in Kristini Sango, bratoma Stanislavu in Milanu, ter bratu Ladu v Sloveniji.

IRMA IPAVEC, roj. GOMIŠČEK, je umrla v torek, 21. decembra 2021, v

bolnišnici Sunshine Hospital. Rodila se je 18. decembra 1932 v Desklah. Od nje smo se poslovili v petek, 24. decembra 2021 ob 12. uri v Chapelu of Repose v Altona Memorial Parku in jo tam tudi pokopali.

Irma in njen mož Slavko (umrl leta 2002) sta bila zelo delaven in družaben par in ker nista imela otrok, sta oba očitno uživala v družini svojih prijateljev. Irma je bila modra, neodvisna oseba, ki je vedela, kaj hoče. Močna volja do življenja in njena odprtost sta pripomogli, da je z lahkoto navezovala stike z ljudmi. Zelo rada je potovala. Gospodar življenja jo je k sebi poklical tri dni po 89. rojstnem dnevu.

Sočutje vsem njenim prijateljem.

MARIJA BRNE, roj. POKLAR, je umrla v sredo, 15. decembra 2021, v Salford Park Nursing Home v Wantirni. Rodila se je 20. avgusta 1921 v Podgrajah pri Ilirski Bistrici. Od nje smo se poslovili v naši cerkvi v Kewju v sredo, 29. decembra 2021. Ob 11. uri bo maša, po njej pa jo bomo ob 13. uri (1 pm) pokopali na pokopališču Keilor.

V družini, v kateri je imela srečno otroštvo, je bilo trinajst otrok. Ker so bile Podgraje takrat pod Italijo, je obiskovala šolo v italijanskem jeziku. Med nemško okupacijo so jo poslali v Avstrijo, kjer je službovala pri nemški družini. Po vojni se je novembra 1945 poročila s Tonetom, ki je bil rojen v isti vasi in istega leta kot ona, le štirinajst dni prej. Poznala sta se torej vse življenje. Avgusta 1946 se jima je rodil sin Dušan. Ker se nista počutila varno (komunizem ...) sta se odločila pobegniti v Italijo. Prispela sta do Neaplja, kjer sta bivala v migrantskem kampu, kjer

se jima je oktobra 1948 rodila hčerka Ana. Po enem letu je družina odpotovala v Avstralijo. Marija je z otrokoma bivala v migrantskem kampu v Bonegilli, Tone pa je delal vse mogoče, dokler ni privarčeval toliko, da se je družina naselila v Carltonu, skupaj s še dvema družinama. Kmalu so se preselili v Moonee Ponds, kjer so zaživel samostojno. Veselje se je kmalu spremenilo v žalost ob tragični izgubi sina Dušana v prometni nesreči, ko je bil star komaj šest let in pol. Kmalu se je družina preselila v Noble Park, kjer so si zgradili hišo. Marija je bila izvrstna šivilja, delo pa je našla tudi v različnih tovarnah. Zadnje bivališče, ki ga je zgradil mož Tone, je bilo v Wantirni. Prosti čas je rada preživljala s svojimi štirimi vnuki in kasneje pravnuki. Bila je izvrstna kuharica. Pri šestdesetih letih se je naučila klekljati. Čipke – prti, ki so res neverjetno delo, krasijo tudi našo cerkev v Kewju. Sočutje možu Tonetu, hčerki Ani, vnukom Kalu, Stephenu, Danielu in Adamu, ter pravnukinji Audrey in pravnuku Jacobu.

MOČ NEMOČNIH

Moč!

Kdo je močan?

So močni termiti, ki hišo požro,
ali gozdarji, ki drevesa zanjo podro?
Morda tisti, ki ukaže izstrelitev raket,
ali oni, ki zajezi reko?

Je močan ta, ki preglasi vse glasove,
ali oni, ki ukloni vse glave?

Starši, ki ukrotijo otroke,
ali otroci, ki ukrotijo starše?

Močno je seme, ki v luninem siju umre
in v jutranjem svitu stoterno oživi.

Močan si, ko kljub graji verjameš,
da sem tvoj prijatelj.

Močan sem, ko strah spreminjam v mir
in pojem Bogu hvalo za križ.

Močni so nemočni,
ki odpuščajo močnim.

p. Pavle Jakop

Alojz in Anka Dominko

Angelca Lečnik

Katarina Hvalica

Frank in Marie Tomažin

Anita Sarazin

ST. RAPHAEL SLOVENIAN MISSION
p. Darko Žnidaršič OFM
313 Merrylands Road, PO Box 280
MERRYLANDS NSW 2160
Tel.: (02) 9637 7147
Mobile: 0409 074 760
Fax: (02) 9682 7692
Mail: slomission.sydney@gmail.com

STATISTIKA VERSKEGA ŽIVLJENJA V LETU GOSPODOVEM 2021:

a) Krsti: 3 (2 dečka, 1 deklica)
 b) Poroke ni bilo nobene.
 c) Pogrebi 24: 12 moških, 12 žensk. Previdenih jih je bilo 16, nagle smrti so umrli štirje. Povprečna starost pokojnih je 85 let in pol (moških 86 let in pol, žensk 84 let in pol).
 d) Nedeljniki: V Merrylandsu povprečno 96, v Wollongongu 23, v Canberri 22. Na Gold Coastu smo obhajali sv. mašo v maju, bilo nas je 36. Zaradi epidemije korona virusa so Božje službe drugod nekajkrat odpadle. Tudi pri materi fari se pozna manjši obisk zaradi starosti, smrti članov in drugih okoliščin; od konca junija do srede oktobra smo imeli zaporo javnega življenja in smo duhovniki obhajali sv. maše brez ljudstva.
 Seveda pa je tukaj še druga plat medalje, saj nekaterih naše gore listov že dolgo ni bilo na spregled, in prav to je lahko glavni dejavnik, kolikšna bo življenjska moč skupnosti, kako dolgo bomo lahko še gradili živo Cerkev v naših občestvih. Zato se letos bolj potrudimo, saj je vsak od nas pomemben člen in član našega občestva pod zvonom sv. Rafaela.

- e) Sv. obhajil: 11.557.
- f) Bolniki: obhajanih 165, maziljenih 126.
- g) Prvoobhajanca sta bila 2.

Ob božičnih praznikih in v novem letu se najlepše zahvaljujem vsem, ki tako ali drugače priskočite na pomoč in postorite to ali ono, ter vsem, ki

Jaslice v Wollongongu

poskrbite za krašenje in cvetje, sodelovanje pri bogoslužjih. Veseli bomo še koga! Prav tako Bog plačaj še drugim rojakom za molitve in darove, hrano, voščila, darila in razne pozornosti!

Prihodnje leto praznujemo **ZLATI JUBILEJ** – 50. letnico blagoslova naše sedanje cerkve sv. Rafaela (14. 1. 1973–14. 1. 2023). Bog daj, da bi se razmere po epidemiji toliko izboljšale, da bomo lahko v redu načrtovali jubilejni program in določili ustrezen datum za zahvalno sv. mašo v cerkvi in kosilo v naši dvorani.

MED NAMI JE BILO ...

Na nedeljo Kristusa Kralja, 21. 11. 2021, smo v dvorani sklicali redni letni občni zbor arhivske organizacije HASA NSW. Dosedanja predsednica Martha Magajna je na lastno prošnjo odložila to službo zaradi zdravstvenih razlogov. Izvolili smo novi odbor:

Predsednik: p. Darko Žnidaršič

Podpredsednica: Olga Lah

Tajnica: Tania Smrdel

Blagajničarka: Mihelca Šušteršič.

Spredaj: Martha Magajna, Mihelca Šušteršič, p. Darko Žnidaršič, Tania Smrdel; zadaj: Walter Šuber, Jordan Covich, Lojze Magajna, Zora Johnson, Marija Gomboc, Danica Petrič, Jeni in Alfred Brežnik.

V zadnjem letu smo v prostorih arhiva zamenjali klimatske naprave (*air-condition units*) in kupili nov računalnik, ki je po devetih letih zamenjal prejšnjega. Delavci čistilnega servisa X-lent Cleaning so očistili prostore HASE, spodnje hodnike in našo dvorano za naše štefanovanje, praznovanje dneva samostojnosti in enotnosti.

V novembru in decembru sem tudi pomagal hrvaškemu patru Josipu Kešini v Blacktownu za nedeljska bogoslužja in blagoslove hiš, kot imajo navado hrvaški verniki. Prvo nedeljo v decembru smo imeli tam prvo sv. obhajilo 20 otrok. Tudi sicer sva s p. Josipom večkrat prišla skupaj. Sedaj je na novo prišel v Blacktown p. Ivica Pečnik, doma iz Sv. Martina pri Križevcih pri Zagrebu, ki je lani srečal Abrahama, frančiškan in duhovnik pa je postal kasneje, novo mašo je pel pred štirimi leti. P. Josip je zaradi bolezni odložil službo predstojnika in voditelja hrvaškega misijona in cerkve Marije velike Zavetnice.

Zgodnja polnočnica v Wollongongu

Jaslice sta oblikovali Olga Konda in Danica Petrič, Jenny Stariha je priskrbela božično drevo, sosed Vasko pa je obesil lučke za zvezdnato nebo, zvezdo repatico in napis.

Božične praznike smo obhajali z zgodnjo polnočnico v Wollongongu – Figtreeju na sveti večer (44 navzočih, več kot lani), pri sami polnočnici nas

Jaslice v Merrylandsu

je bilo 85, pri dnevni sv. maši nas je bilo letos manj. V Canberri nas je bilo 24. Božična noč je bila zelo soparna, 32 stopinj, božični dan sončen in vroč, 36 stopinj; v Canberri je bilo tudi kar pošteno vroče. Nekateri so manjkali zaradi izolacije, kot sem zvedel kasneje, saj se po sprostitvah ukrepov virus spet širi.

Na praznik sv. Družine, 26. 12., smo proslavili 30-letnico države Slovenije in 31-letnico plebiscita in dneva samostojnosti. Iskren Bog plačaj Danici

Petrič, Olgi Konda in Zori Johnson, ki so pripravile program, sodelujočim in nastopajočim: poleg navedenih so to še akolit Colin Robens, ki je na klarinet zaigral Panis Angelicus, Lojzka in Lojze Husarek, ki sta zapela ob kitari, Martin Konda s harmoniko, Jožica Modrijančič, Angela in Maks Mikuletič in njuni vnuki, ki so nastopili v narodnih nošah. Zbrano občestvo je nagovoril častni konzul g. Anthony Tomažin. P. Darko nam je predstavil tudi 150-letnico slovenskega prevoda pesmi *Sveta noč*, ki smo jo tudi zapeli v izvirnem nemškem jeziku, slovensko in angleško. Znani triglavski župnik Jakob Aljaž, ki je bil kaplan v Tržiču, rojstni župniji p. Darka, je leta 1871

Sveta noč prevedel v slovenščino in jo prav tako zaigral na kitaro, kakor sta jo leta 1818 v Oberndorfu prvič zaigrala in zapela organist Franz Gruber in kaplan Josef Mohr.

Kosila letos nismo pripravljali, imeli pa smo kavo, čaj, pecivo, pijačo. Hvala

vsem za lep program in načrtujmo ga še kdaj, povabimo še koga k sodelovanju!

SYDNEY – MERRYLANDS – SV. RAFAEL

Na svečnico, v sredo, 2. 2., bosta sv. maši ob 9.30 dopoldne in ob 7.00 zvečer, pri obeh bom blagoslovil sveče.

Blagoslov otrok in šolskih torb bo zadnja nedelja v februarju, 27. 2., letos že šestnajstič. Hkrati vabim kandidate za prvo sv. obhajilo in sv. birmo, da se prijavite.

Sreda, 2. 3. 2022, **pepelnica**: sv. maši z obredom pepeljenja bosta ob 9.30 dopoldne in ob 7.00 zvečer.

Križev pot bo vsak četrtek ob 10.00 in vsak petek ob 6.30 zvečer, družinski križev pot pa na 5. postno nedeljo, 7. 4. (prva nedelja v aprilu), ob 9.00 dopoldne.

WOLLONGONG – FIGTREE – SLOVENSKA CERKEV VSEH SVETIH

Sv. maše so vsako 2. nedeljo v mesecu ob 5.00 popoldne, od aprila do septembra ob 4.00 popoldne.

V aprilu je sv. maša redno 2. nedeljo. Na cvetno nedeljo, 10. 4. ob 4.00 popoldne, z blagoslovom zelenja. Na veliki petek, 15. 4., so obredi Gospodovega trpljenja ob 7.00 zvečer. Na veliko noč, 17. 4., pa je praznična sv. maša ob 12.00 – opoldne in blagoslov vode in velikonočnih jedil.

CANBERRA – GARRAN – SV. PETER IN PAVEL

V novem letu 2022 so redne sv. maše vsako 3. nedeljo v mesecu: 16. 1., 20. 2., 20. 3. in v aprilu na veliko noč, 17. 4. (redna 3. nedelja), vedno ob 6.00 zvečer. Upamo in želimo, da bodo razmere zdržale, da bomo živi in zdravi in spet veseli drug drugega. Prosim, obvestite se med seboj in povabite drug drugega!

KRALJIČINA DEŽELA – QUEENSLAND

Rojaki v Kraljičini deželi se bomo zbrali k sv. maši prvo nedeljo v februarju, 6. 2., ob 11.00 dopoldne v dvorani Rotary kluba v Ashmoru. Seveda je odvisno od epidemioloških razmer tukaj in doma v NSW, kako bom lahko potoval. Če bo potrebna sprememba, se bomo obvestili med seboj. (V januarju je sv. maša odpadla.)

Nekateri ste spraševali, kdaj bi poromali v Marian Valley in blagoslovili spominske plošče z imeni pokojnih rojakov na znamenju Marije Pomagaj. Seveda se moramo konkretno in jasno dogovoriti; odvisno je tudi od epidemioloških razmer. Če se strinjate, lahko določimo 1. 5., ko začnemo majniško pobožnost, ali pa soboto prej ali kako drugače.

Naš redni romarski shod v Marian Valley je 2. soboto v septembru, 10. 9. 2022.

PRVO SV. OBHAJILO

Na 2. adventno nedeljo, 5. 12., sta pri sv. maši prvič sprejela Jezusa v

svetem obhajilu JOSHUA KOCIPER in KAIHAH HOGAN. Joshua je sin Davida

in Diane Kociper, vnuk Antona in Elizabete Kociper, Kaijah pa hči Trenta in Veronice Hogan, rojene Lah, in

vnukinja Jožeta in Olge Lah. Obema mladima prijateljema in družinam iskreno čestitamo, vsi pa skrbno obnavljajmo prijateljstvo z Jezusom. Zadnje prvo obhajilo smo imeli

pred tremi leti, takrat je bilo pet prvoobhajancev.

NAŠI POKOJNI

ANTON MARKOČIČ je umrl 16. 11. 2021 v IRT William Beach Gardens v Kanahooki, NSW. Rodil se je 2. 1. 1932 v Krasnem v Goriških Brdih, ki je tedaj spadalo v župnijo Gradno, sedaj pa pripada župniji Šlovrenc. V Cremoni v Italiji sta se leta 1958 poročila z Zorko Marinič, ki tudi prihaja iz Goriških Brd. Anton je delal v železarni v Wollongongu in dejavno sodeloval tudi v Slovenskem klubu Planica Wollongong in v naši cerkvi vseh svetih. Oba z ženo Zorko sta redno prihajala v našo cerkev. Leta 2008 sta obhajala zlato in leta 2018 biserno poroko. V bolezni je večkrat prejel zakramente. Anton zapušča ženo Zorko, sina Dušana z ženo Sonio, hčer Tanyo z možem Anthonyjem, vnuke Daniela, Nathana in Alison, pravnuka Liama in Sama, v Sloveniji pa sestro Talico in brata Jožeta in Danila z družinami. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v naši cerkvi vseh svetih v Wollongongu – Figtreeju v torek, 23. 11. 2021, in pokojnega pospremili na pokopališče Lakeside – Kanahooka.

MARKO – MARK TOMŠIČ je nenadoma umrl v četrtek, 18. 11. 2021, v bolnišnici v North Sydneyju. Rodil se je 21. 9. 1969 v Sydneyju očetu + Stanetu in mami Marti in bil 1. 1. 1970 kot prvi krščen v naši prvi cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu. Mark zapušča ženo Amando, dva sinova, mamo Marto in dva bratranca z družinama. V Sydneyju je dokončal univerzo in delal na več bankah na računalniških omrežjih.

Pet let je delal v Singapurju na banki Swiss Bank, nato se je vrnil v Sydney. K pogrebnemu obredu so se zbrali v soboto, 27. 11. 2021, v Macquarie Park Cemetery v Camelia Chapelu. Nato je bil pokojnik upepeljen. V Merrylandsu smo obhajali sv. maši zanj za 7. in 30. dan. Hvala Marti Tomšič in Danici Petrič za sporočilo.

IVAN JANEZ KLAVŽER je umrl v Greenaceru, NSW, v nedeljo, 14. 11. 2021. Rodil se je 3. 11. 1932 v Jesenici pri Cerknem. Po poklicu je bil železničarski inštruktor. Zapušča ženo Cvetko, r. Erzetič, sina Ivana Jacka z ženo Debbo, vnukinji Rebecca in Rachel. K pogrebnemu obredu smo se zbrali v kapeli Srca Jezusovega v Rookwoodu v sredo, 24. 11. 2021. Ivan počiva na starem slovenskem pokopališču v Rookwoodu.

MARIJA RUBEŠA, rojena MALJEVAC, je umrla v bolnišnici Gold Coast, Robina, QLD, v soboto, 20. 11. 2021. Rodila se je 21. 2. 1929 v Kuteževem pri Ilirski Bistrici. Po poklicu je bila šivilja, poročena je bila z Ivanom Rubešo, ki je že pokojni. Marija je bila poznana in dejavna v naši skupnosti, zadnja leta pa je živela na Zlati obali. Zadnja leta je zanj požrtvovalno skrbela Mirjam Klemen. Marija zapušča sinova Slavka in Roberta, vnuke Jasona, Matthewja, Monique, Shauna, tri pravnuke, sestro Štefko Vidic in družino, v Sloveniji pa brata Ludveta, sestre Štefko, Emilijo, Jožico in Anico in njihove družine. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v naši cerkvi sv. Rafaela v Merrylandsu v petek, 3. 12. 2021. Nato je bila pokojnica upepeljena v Pinegrovu.

RAFAEL PAVLOVEC je umrl v ponedeljek, 22. 11. 2021, v Dundas Valleyju, NSW. Rodil se je v Knežaku, 5. 10. 1932. Po poklicu je bil delavec – *process worker*. Poročen je bil z Majdo Prinčič. Poleg žene Majde zapušča hčer Diane, sina Michaela, sestro Marijo Lipec in nečakinje Sonjo, Ireno in Mary. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v torek, 7. 12. 2021, v kapeli Srca Jezusovega v Rookwoodu. Pokojni Rafael je prvi, ki je pokopan na novem delu našega pokopališča sv. Rafaela v Rookwoodu.

ALOJZIJA – SLAVKA PODBEVŠEK, rojena PERČIČ, je umrla v soboto, 4. 12. 2021, v Warrigal Care Nursing Homu, Albion Park Rail, NSW. Rodila se je 11. 12. 1932 v Zgornji Slivnici pri Grosupljem, župnija Šmarje - Sap, v številni kmečki družini. Poročena je bila z Jožetom Ferbežarjem, rodila sta se jima hči Marija – Mary in sin Joe. Mož Jože je umrl 26. 3. 1972. Slavka se je drugič poročila leta 1980 z Rudijem Podbevškom. Njun zakon je trajal šest let, do Rudijeve smrti leta 1986. Slavka je bila dejavna v slovenski skupnosti v Wollongongu, rada je prihajala k našim Božjim službam. Bila je skrbna žena in mama, odlična šivilja in kuharica, rada je delala na vrtu in njen dom je bil resnično slovenski dom za vse. Tudi v bolezni je ostajala povezana z nami, izročala pozdrave, naročala svete maše in prejela zakramente. Vsakega obiska je bila zelo vesela, vedno nas je sprejela z nasmehom in rada je poklepetala, vse pa nas je spremljala v molitvah. Slavka zapušča hčer Mary in sina Joeja, v Sloveniji sestro Tončko in brata Jožeta z družinama, in druge sorodnike. Sv. mašo v župnijski cerkvi

sv. Pavla v Albion Parku v ponedeljek, 13. 12. 2021, je vodil domači župnik Fr Leo Duck. P. Darko je somaševal in pridigal slovensko, Fr Leo pa angleško. Slavka počiva na pokopališču Lakeside – Kanahooka.

ALOJZ KAVAŠ je po dolgi bolezni umrl v bolnišnici v Canberri v petek, 26. 11. 2021 zvečer. Rodil se je 30. 6. 1938 v Bratoncih v župniji Beltinci. Po poklicu je bil zidar, v Avstralijo je prišel leta 1958. Najprej je živel in delal v Melbournu, kjer je tudi pomagal graditi našo cerkev sv. Cirila in Metoda v Kewju, kasneje pa si je ustvaril svojo družino in dom v Queanbeyanu, NSW. Lojze je bil steber slovenske skupnosti v Canberri in okolici, pomagal je graditi slovenski klub v Canberri – Phillipu, bil je odbornik in nekaj let predsednik društva, po srcu pa veseljak in navdušen harmonikar. Družina je bila dejavna tudi pri slovenskih svetih mašah v Garranu v Canberri, na slovenskih – mladinskih koncertih in na drugih prireditvah, ki so jih pripravljali Slovenci v avstralski prestolnici in okolici. Tudi v Sydney so rojaki iz Canberre radi prihajali na prireditve, zlasti na slovensko

društvo. Lojze je vsako leto, dokler je mogel, obiskoval Slovenijo. Rad in nesebično je pomagal vsakemu. Lojze zapušča ženo Genovefo – Geniko, rojeno Pivar, hčerki Marto in Jenny in sina Stanka, vnuke Zalo, Chloe, Antona, Denisa, in druge sorodnike. Pogrebno sv. mašo sem vodil p. Darko v župnijski cerkvi sv. Rafaela v Queanbeyanu, somaševal je domači župnik Fr Troy Bobbin. Po sv. maši smo se zbrali k pogrebnim molitvam v Norwood Park Crematoriumu v Canberri, kjer je bil pokojnik potem upepeljen.

GABRIJELA – JELKA KONDA, rojena SLUGA, je umrla v petek, 17. 12. 2021, v St. Mary's Villa Residential Aged Caru v Concordu. Rodila se je 18. 12. 1934 v Gaju pri Šentjanžu na Dolenjskem. Jelka zapušča moža Jožeta, sina Michaela, hčer Josie z možem Owenom, hčer Ido z možem Dominicom, vnuka Jamesa in Mitchella, v Sloveniji sestri Jožo in Ido ter brata Jožka in Ivana z družinami, nečakinje Vanjo, Alenko in Nuško. Pogrebno sv. mašo smo obhajali v naši cerkvi sv. Rafaela v četrtek, 23. 12. 2021, in jo pospremili na slovensko pokopališče sv. Rafaela v Rookwoodu.

Iz Kraljičine dežele – Queenslanda

Mirko Cuderman

Po telefonu je prišla med nas žalostna vest, da je ravno na sveti večer, 24. decembra 2021, po daljši bolezni na svojem domu na Gold Coastu umrl **JOŽE ČEH**. Rojen je bil 20. marca 1940 pri Svetem Lenartu v Slovenskih goricah na Štajerskem. V Avstralijo je prišel leta 1962 in se na povabilo patra Bazilija takoj nastanil v Baragovem domu v Kewju, kjer se je tudi pridružil tamkajšnjemu cerkvenemu pevskeemu zboru. Rad je zahajal v slovensko družbo, kjer je kmalu

spoznal slovensko dekle Jano Prajdič. Poročila sta se še isto leto 8. decembra, na praznik Marijinega Brezmadežnega spočetja, v kapeli Baragovega doma, kjer ju je poročil pater Bazilij. Doma se je izučil v trgovini železnine, tukaj pa se je lotil vsakega dela. V Viktoriji sta si z ženo kupila mlečno farmo v bližini kraja Sale, kjer sta delala več let. Rodili so se jima štirje otroci: Marko, Miriam, Nadia in Danijel. Mlada družina se je leta 1980 preselila v Queensland. Jože je s svojim tovornjakom najprej prevažal gradbeni material. Ko smo na društvu Planinka gradili slovenski dom z baliniščem, je pomagal tudi Jože s svojim tovornjakom. Kasneje je začel s pleskarskim delom kot *painter* in *decorator*. Ko smo začeli graditi Marijino kapelico v Marijini dolini je bil Jože pogosto navzoč pri delu in je pomagal pri gradnji. Lično je prebarval Marijino kapelico in bil zraven pri vsakem praznovanju v Marijini dolini, če mu je le dopuščalo zdravje. S

svojim petjem je vedno poživil praznično vzdušje. Kot dober pevec je bil sprejet v Gold Coast City Council Choir, v katerem je dolga leta prepeval pri raznih slovesnostih. Pokojnega Jožeta bomo pogrešali pri slovenski sv. maši in pri rednih obletnicah v Marijini dolini. Jana mi je ob Jožetovi smrti izrekla tolažilno misel: »Bog je bil z nama vse od najine poroke, ki je bila na Marijin praznik, do njegove smrti, ko ga je nebeški Oče vzel k sebi na sveti večer.« Pogrebna sv. maša, ki jo je daroval duhovnik Paul Kelly, je bila v cerkvi Srca Jezusovega v Clear Island Watersu v petek, 7. 1. 2021. Pokopan je na pokopališču Carrara – Allambie Gardens Gold Coast. Naj mu bo Bog dober plačnik.

Dodati moram še pokojno rojakinjo. **GIZELA VUGA** je umrla pred enim mesecem, 11. decembra 2021, v TriCare Stafford Lakesu, vendar sem šele zdaj uspel po internetu zbrati njene podatke. Pokojna Gizela je bila rojena 30. maja 1925 v vasi Gradno v Goriških Brdih. V Avstralijo je prišla skupaj z možem Cirilom Vugo septembra 1950 z ladjo s. s. DUNDALK BAY in s pomočjo International Refugee Organization. Ciril je bil po poklicu mizar. Ves čas sta živela v Queenslandu na naslovu 2 Bridge St Albion. Naslov omenjam zato, ker je bil to prvotni naslov slovenske skupnosti. Tukaj so leta 1954 organizirali prve slovenske sestanke in zabave v Brisbanu, saj je bil Ciril Vuga njen prvi ustanovitelj. Ciril je umrl že leta 1958. Imela sta samo enega sina, Borisa, ki je umrl leta 1985, star 36 let. Pokojna Gizela je ostala sama na svojem domu, dokler ni odšla v dom za ostarele TriCare. Gizela je bila dolgoletna cerkvena pevka z močnim sopranom. Bila je velika podpornica slovenske skupnosti v Brisbanu.

Naj ji bo Bog dober plačnik. Hvaležen sem Lojzki Rutar, da me je obvestila o njeni smrti.

Upal sem, da bomo imeli v začetku januarja med sabo slovenskega duhovnika, vendar so nam zapreke in strah, ki nam jih povzroča virus, preprečili obisk patra Darka. Civilne oblasti neprestano menjajo svoje zapovedi, katerih se moramo držati, da bi zaustavili širitev virusa. Znanost in cepiva naj bi nas rešili te nadloge, a vidim, da človeška znanost epidemiji ni kos. Zdi se mi, da je ravno naša Cerkev najbolj prizadeta in ovirana pri združevanju. Posebno v avstralskih cerkvah je občutiti pogoste omejitve pri številu navzočih in cerkvenih obredov. Civilne zapovedi so močno upoštevane v Cerkvi in vsepovsod. Vseeno opažam, da je veliko ljudi razburjenih. Statistike pričajo, da vera v Boga močno upada. Kar je bilo pred leti prav, je zdaj narobe, in kar je bilo včasih narobe, je v današnjem času prav in upoštevano. Poznali smo Božje zapovedi, katere so nas učili duhovniki v župniščih, saj režim v šolah ni dovolil verouka. Danes redkokdo sploh pozna božje zapovedi. O tem se danes ne govori, ker ni več moderno. Mediji nam ponujajo novo, javnosti bolj sprejemljivo alternativo, ki je v nasprotju z božjimi zapovedmi. Zato ni čudno, zakaj živimo v takšni zmešnjavi. Na množičnih protestih in športnih tekmovanjih je več privilegijev, več prostosti. Virus se širi, istočasno pa se omejitve razlikujejo med seboj. Zato nas nebeška Mati v Medžugorju svari, naj pogosto molimo. Samo v molitvi in pri Bogu je rešitev.

VAŠI DAROVI

BERNARDOV SKLAD: 1000 \$: J. A. Brežnik. **200 \$:** N/N. **100 \$:** Majda Devlin. **80 \$:** Frank Richter, Toni Dolinar. **60 \$:** Otto Lužnik. **50 \$:** Dušan Jenko, Maria Brgoč. **40 \$:** Karel Štrancar, Kristian Janežič, Antonija Topolovec, Matilda Kovačič, Elvira Mahnič, Tone Mikuš, Alojz in Joža Jakša, Ivan in Angela Denša, A. Mavlak, Francka Ludvik, V. K. Bauer, Željko Rob, Janez Kotnik, Draga Vadnjak, Zora Gec, Alojz Kastelic, Alojz in Anica Markič, Thomas Možina, Varga Majerič, Lojzka Vučko, Anton Novak, V. M. Kutin, Teresa Sycamore, Rezika Fekonja, Anna Šutej, Jože in Lojzka Kuhar, Alojz in Anica Dominko, Ivan Legiša, Mili Vuksinič, Justina Miklavec, Jožica Paddle-Ledinek. **35 \$:** Juliana Erzeič. **30 \$:** Nada Štukelj, Fred Toplak, Ana Horvat. **20 \$:** Angela Dodič, Franc Danev, Milka Tomažič, Vincent Vrbnjak, Maria Blažević, Lilijana Brezovec, Albina Barbiš, Olga Dobrovšak, Zlata Seljak, Dora Barba, Mimika Horvat, Fani Maver, Malči Rostin, Slavko Blatnik, Milica Dular, Norma R. Ivančič, Olga Žužek, Ivanka Žabkar, Anton Brumen, J. in M. Kohek, **15 \$:** Zita Žnidaršič. **10 \$:** Anka Brgoč, A. in J. Bohuslav, F. Tomazin, Marija Logonder, Katica Hvalica, J. in S. Mikač, I. in S. Majcen, Terezija Jošar, M. Čuk, H. in I. Zver, Vinko Markovski, Slavka Lah, Julijana Kure, E. in M. Kalčič, Marija Valenčič, Anica Lah, F. in M. Car, Štefan Kovač.

Za MISIJONE : 60 \$: Nada Vunič.

ZALAČNE: 500 \$: Neva Koeder. **140 \$:** Alexander Braletitch. **100 \$:** Antonia Topolovec.

triglav
mountiesgroup

80-84 Brisbane Road
St. John`s Park NSW 2176
Tel: (02) 9426-1000
E-mail: triglavinfo@mountiesgroup.com.au
Piše: Martha Magajna: (02) 9609 6057

Pod pritiskom korone v Klubu Triglav Mounties

Navadili smo se hoditi po svetu z masko na obrazu, ne da bi nas to kaj preveč motilo. Tudi na varnostna pravila smo se navadili in nič kaj nas ni bilo strah, da se bomo okužili, saj je bila velika večina ljudi, ki smo jih dnevno srečevali, cepljena proti virusu.

Ljudi, ki se s tem niso strinjali, smo večinoma gledali protestirati po televiziji, kar se nam je zdelo nekako nesmiselno. Za vse, ki so bili cepljeni, je bilo življenje skoraj normalno; dvakrat na teden smo balinali v družbi prijateljev. In že je prišel mesec december, ko se je vse spremenilo. Vedno več ljudi je stalo v vrstah za

testiranje in bližal se je čas, ko so se sredi decembra odprla vrata za vse ljudi, cepljene in necepljene.

V času božičnih praznikov balinarji vsako leto napravimo odmor do sredine januarja, ko se spet srečamo. Na žalost pa se je v tem času število okuženih vsak dan povečalo tudi v naši skupnosti, med njimi sva bila tudi midva z možem. Med prazniki je bilo težko najti odprto postajo za testiranje, ko pa smo jo našli, je bilo treba čakati najmanj 72 ur, preden smo po mobilnem telefonu prejeli rezultat. Če je rezultat pozitiven, je treba vsaj sedem dni po testiranju ostati v karanteni, kar pomeni, da v tem času ne smeš iz hiše in nihče ne sme priti na obisk. Po sedmih dneh

se je treba ponovno testirati in rezultat je odvisen od sklepa zdravstvenih organov. Zdravstveno stanje se zelo počasi izboljšuje in še vedno največ ljudi ostane doma in počiva do okrevanja.

Dokler ne dobimo rezultatov, da smo negativni na koronavirus, bodo naša balinišča zaprta. Sporočili vam bomo, kdaj se spet vidimo.

Balinarji smo se za letos poslovili.

Kovid, testiranje ter kamilice z medom in limono

Priprave za proslavo 30. obletnice svobodne Slovenije na »štefanovanju« so bile naporne. Vendar je proslava lepo uspela, in čeprav mi je bilo v narodni noši zelo vroče, sem bila ponosna, da sem prvič v življenju oblekla nošo moje rojstne Ljubljane.

Drugi dan pa – joj! Po grlu me praska, v torek me že zelo boli in ne morem požirati ... Tako vse do petka, ko izgubim tudi apetit in potem začnem še suho kašljati. Če ste kot otroci preboleli oslovski kašelj boste razumeli, kako kašljam zdaj že deseti dan.

Vsi me sprašujejo, če sem se šla testirat. Še nikoli nisem bila testirana in iz izkušenj drugih vem, da je s testi takole: testa za samotestiranje ne moreš kupiti, ker so razprodani. Če se hočeš testirati na kliniki za covid, ki jih je država postavila na številnih krajih, moraš imeti veliko srečo, da so zdaj, med počitnicami, odprte, ali da ne čakaš v vrsti štiri do pet ur. Tega jaz ne bi zdržala, saj sem človek gibanja, ne pa posedanja in čakanja.

Z Janezom sva 3. januarja šla do klinike za covid v Guildfordu pri plavalnem bazenu, in piše, da bo odprta šele 5. januarja ob 7.30 zjutraj.

Morda vas bo zanimal podatek, da državo vsak test stane \$ 80 na osebo, kar znese 25 milijonov na dan!

Zase vem, da bom, če se testiram ali ne: ostala v izolaciji, grgrala slano mlačno vodo, pila kamilice z medom in limono. Večkrat na dan pijem tudi v vodi namočen česen. Če me boli glava, mi pomaga panadol. Drugih zdravil zame ni, morda le še »šluk šnopčka« za sladke sanje.

Mir in vse dobro vam iz Sydneyja kliče **Danica Petrič**, pa zdravi ostanite.

RAZMIŠLJANJA

Cilka Žagar

Božič

Ob božičnih praznikih se kristjani vsega sveta vsak na svoj način spominjamo Jezusovega rojstva. Ob tej priložnosti se spomnimo tudi prijateljev in družine, mladosti in praznovanj. Slovenci, raztreseni po svetu, se srečamo v cerkvah in si voščimo vse dobro. Po zgledu največjega revolucionarja v človeški zgodovini skušamo biti dobri eden z drugim.

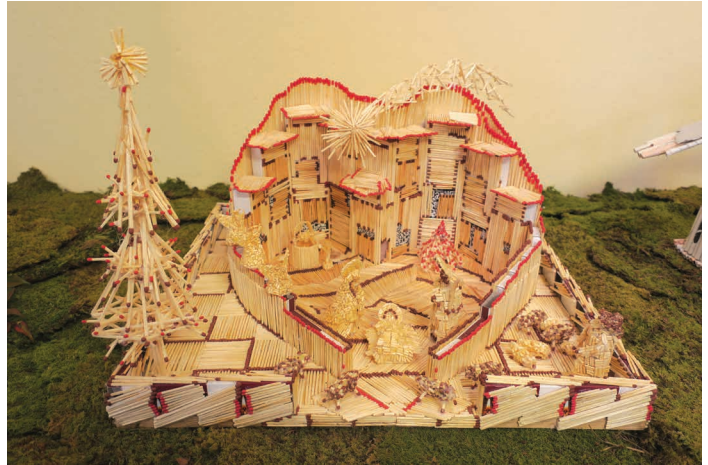
Jezusovi dvatisočletni nauki so še vedno aktualni, čeprav je živel v čisto drugem času in okoliščinah. Jezus se je družil z vsemi, ki jih je družba zavračala. Nikogar ni izobčil, ampak je sprejemal drugačne. Tukaj nam je lahko za zgled. Pogosto smo odprti za drugačnost, dokler nas ta ne začne ogrožati. Jezus je rekel grešnici, ki so jo hoteli kamenjati: »Jaz te ne obsojam. Pojdi in odslej ne greši več.«

V tej zgodbi je nauk za pravo gledanje na drugačnost. Človeka ne obsodi, ampak ga sprejmi; hkrati pa ne sprejmi njegovega ravnanja, če je napačno. Vsak človek je vreden ljubezni in sprejemanja. To seveda ne pomeni, da moram ljubiti in sprejemati tudi njegove zmote in napake. Jezus nas uči, naj se ne vežemo preveč na materialne dobrine, in pravi: »Ko boš umrl, čigavo bo vse, kar si nabral?« Zdaj se vsi trudimo zmanjšati, kar smo znosili skupaj, da bi olajšali delo našim potomcem.

Berem knjigo Toma Hollanda *Dominion: How the Christian Revolution remade the World*. Piše, da čeprav kristjani nismo nič boljši od drugih ljudi, se do neke mere zavedamo Jezusovih naukov. Nekateri nas grajajo, da nosimo kompleks krivde, ker se upiramo grehom, kot so napuh, pohlep, pohota, jeza, požrešnost, zavist in lenoba. Ti grehi so za nas nekakšen nevidni virus, ki nas hoče usmerjati.

Zavedamo se, da nekateri, ki so se v zgodovini razglašali za Jezusove učence in so govorili v Jezusovem imenu, niso bili ne dobri, ne pravični in ne Jezusu podobni. Vedno je bilo dosti krivih prerokov.

Zavedamo se tudi, da je bil Jezus križan, ker njegovi nauki niso bili všeč oblastem. Kljub temu danes ves svet praznuje Jezusovo rojstvo kot simbol ljubezni, pravičnosti in dobrote. Z njim se čutimo bolj varni in vredni ljubezni. Mislim, da smo vsi hvaležni, da pripadamo tej veliki skupnosti, ki tudi Slovence v Avstraliji vedno povezuje in združuje.

Kdo ima prav in kdo ne?

Kdor misli, da ima vedno prav, se ne bo od življenja ničesar naučil.

Nihče ni nikdar vsega naredil prav za vse.

Že Fran Milčinski je ugotovil, da ima vsaka buča svojo pamet. Filozof je zapisal: Nemogoče je dvakrat stopiti v isto reko.

Nisem ista, kot sem bila včeraj, in upam, da me bo jutri naučil bolje razumeti življenje in ljudi. Tudi v reki je vedno nova voda. Vsi previdno nosimo skrito torbo spominov. Neradi odpiramo rane iz mladosti v strahu, da bi se razbolele, in bi se počutili manj močni in mogočni.

Slišala sem veliko zgodb ljudi z vseh kontinentov in v njih začutila njihovo željo, da bi bil svet bolj dober in

pravičen. Mnogi so se rodili nezaželeni, neljubljeni; mnogi so bili nepreskrbljeni, zatirani in osramočeni; mnogi so okusili pomanjkanje in krivice. Nisem edina, ki se ji je zdelo, da sem bila najbolj revna in nevedna.

Vsi bi radi živeli v miru in medsebojni ljubezni, toda v borbi za preživetje pogosto najprej poskrbimo zase in za svoje. Težko je biti pravičen in dober za vse. Vse ima svoj čas, pravi pridigar.

Za božič sem poslala prijateljem in družini nekaj člankov, ki so bili objavljeni v *Mislih*. Dobila sem več pozitivnih odmevov, posebno pa sem bila vesela pisem mojih najbližjih sošolk, ki so zdaj upokojene učiteljice. Vedno rada poslušam ljudi, ki se z menoj ne strinjajo. Odprejo mi nov svet, ko mi razkrijejo svoja doživetja in prepričanja. Ker smo bile vse vzgojene v istem komunističnem duhu in času, imamo veliko skupnih spominov. Vse oblasti predpisujejo smernice, kako morajo učitelji učiti in vzgajati nove generacije. Kar vse življenje poslušam, postane tvoja resnica. Skušamo upoštevati drugačna mišljenja, vendar ostajamo predvsem to, kar so nas naučili in kar smo sami učili in doživeli.

Zavedamo se, da so okolje, vzgoja, dednost in izobrazba glavni dejavniki pri oblikovanju človeka, toda moje sošolke in jaz smo živele v različnih okoljih.

Nekatere je prizadel predvsem tale del mojega razmišljanja v *Mislih*:

»Zdaj imamo samostojno Slovenijo. Eni so zadovoljni z vlado, drugi protestirajo, a vsi imamo pravico izraziti svoje mnenje. Mogoče je zdaj čas, da bi obe strani predložili svoja stališča in dokaze za novo slovensko zgodovino. Mislim, da smo v Sloveniji dolžni poskrbeti za nove učbenike, da se bodo naši potomci kaj naučili od krute preteklosti.«

Sošolka na te moje misli odgovarja:

»Čudi me, da si med tistimi, ki skušajo na novo pisati zgodovino. Med vojno nas pet otrok ni videlo staršev, štiri leta nismo vedeli drug za drugega. Maminega in očetovega objema nismo poznali. Bili smo več lačni kot siti. Kaj misliš, kdo nas je izgnal? O Titu moji starši niso vedeli ničesar, o partiji prav tako ne. Vemo pa, kdo je na Kongresnem trgu prisegel zvestobo agresorjem, vemo kdo jih je oblekel in oborožil. Vemo, kdo so zmagovalci. Nihče ne bo spreminjal zgodovine!

Bodi dobro in ne sprožaj sovraštva, ker vemo tudi, kdo nas je že tako preveč sprl.«

Druga sošolka piše:

»Slovenci ne bomo pisali nove zgodovine! Jasno je, kdo je bil okupator, kdo je prvi izvajal nasilje, kdo se je uprl, kdo je osvobodil domovino, kdo je sodeloval z okupatorjem. Vsak ima pravico žalovanja za svojci, ne pa obremenjevanja drugih.

Želim ti prijetna druženja, veliko zdravja in srečno v letu 2022.«

Vsak izhaja iz osebne zgodovine in vzgoje. Upala sem, da bi bilo prav, če bi se vsi seznanili tudi z osebno zgodovino drugega.

Spomnim se, kako so starši molili: kuge, lakote in vojne reši nas, o Gospod. Vojne so bile krute skozi vso zgodovino. Pred drugo svetovno vojno sta se Hitler in Stalin dogovorila, da si bosta razdelila Evropo. Ko je Hitler napadel Rusijo, je ta sporazum propadel. Slovenski fantje so bili prisiljeni slediti ali Stalinu ali Hitlerju. Umirali so po ukazih tujcev. Tako je v vojni.

Po vojni so komunisti brez sojenja umorili dvanajst tisoč mladih slovenskih domobrancev. Za vsakim od njih je najmanj deset ljudi na skrivaj žalovalo vse življenje. Njihovih imen niso smeli nikdar več omeniti. To je veliko za narod, o katerem je Kajuh zapisal: *Samo milijon nas je, milijon umirajočih med mrliči ...*

Tudi to je slovenska zgodovina, tudi ti domobranci so del slovenskega naroda. Tudi ta del naroda si zasluži zgodovino. Prej ali slej bo ta zgodovina uradno priznana in dokazana. Rada bi, da bi se to zgodilo prej.

Naša Slovenija

V naših toplicah srečam veliko turistov. Kar nekaj jih je že bilo tudi v Sloveniji. Pripovedujejo mi, kako brezmadežno čista je naša lepa dežela. Tudi na televiziji je bilo že nekajkrat omenjeno, da je Slovenija najvarnejša država na svetu in da Slovenci odlično pazijo na naravno okolje. To me vedno razveseli, ker se spomnim, da ni bilo tako, ko smo bili del bratstva in edinstva. Za svoje človek res bolj z ljubeznijo skrbi. Pravi prijateljica: *»V španoviji še pes crkne.«* Seveda se bratstvo in edinstvo sliši lepše kot španovija.

Včasih se ljudje zgražajo nad Aborigini, ki od države dobijo nove hiše, potem pa jih hitro uničijo in umažejo. Ne znajo ceniti svojega doma, ker zanj niso delali in je hiša državna last; oni so tu samo začasno. Aborigini, ki so kupili ali zgradili svoj dom, ga ponavadi negujejo kot dragocenost. Moja aboriginska prijateljica mi rada pokaže vse sobe in predale; pravi, da se je v beli hiši naučila, kako vzdrževati hišo. S štirinajstimi leti so mlade Aboriginke dali na farme, kjer so pomagale pri gospodinjstvu, da so jih tako usposobili za nov način življenja.

Spomnim se besed nepismenega Aborigina, starega Dudlija, ki je povedal:

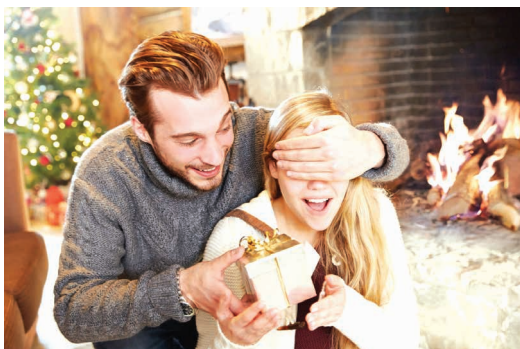
»Štirinajstletne aboriginske fante so vzeli kmetje in jih naučili vseh del na farmi. Moja številna družina je postala del kmečke družine. Ko je šel kmet na počitnice, sem jaz prevzel odgovornost za različna dela. Ko je bilo delo, smo vsi delali, in ko ni bilo dela, smo lovili zajce in kenguruje in ribarili po starem. Farmar je poskrbel, da smo vsi imeli hrano in kar smo potrebovali, pa če je delo bilo ali ne. Živelimo v sporazumnem sožitju. Naši otroci so nas ubogali in spoštovali, ker smo skrbeli zanje.

Ko je država zahtevala, da imamo redno plačo, se je vse spremenilo. Kmetje vsej družini niso mogli nuditi osnovne plače, zato so oblasti Aborigine odpeljale v rezervate. Dali so nam državno podporo. Kasneje so tudi naši otroci dobili socialno podporo. Država je prevzela finančno skrb za nas, toda nihče ni več učil otrok, kaj je prav in kaj ne. Postali so predrzni in zdaj ne spoštujejo ne sebe, ne staršev, ne države. Vsi naši zakoni in tradicije so bili uničeni. Otrokom je dolgčas brez dela, zato pijejo in uživajo mamila. Državna podpora je uničila našo kulturo in naš ponos. Prej smo bili ponosni na svoj uspeh in delo, zdaj pa nas je sram, ker živimo od miloščine.«

To me spomni na Plymouth Pilgrims, romarje, ki so v Ameriki hoteli ustanoviti kolonijo, v kateri naj bi vsi enako delali in enako jedli. Moški niso hoteli delati za tuje otroke in ženske niso hotele kuhati za tuje družine. Poskus takšnega socialističnega sistema jih je pripeljal do pomanjkanja. Mnogo teh romarjev je od lakote umrlo. Njihovi voditelji so našli rešitev. Razdelili so zemljo in jo dali družinam v privatno lastništvo. Tudi zaloge semen in hrane so razdelili. Ko so začeli vsak zase obdelovati zemljo in sejati, so napredovali. Ob prvi uspešni žetvi so se s praznovanjem zahvalili Bogu, da jih je ohranil pri življenju. Od takrat je minilo že 400 let in v Ameriki še vedno praznujejo ta dan kot Thanksgiving Day. Konec socializma. Privatno lastništvo jim je rešilo življenje.

Zdi se mi, da je tudi Slovenijo rešila samostojnost. Zdaj skrbimo sami zase. Tudi mi s hvaležnostjo praznujemo dan osamosvojitve.

Pogreb

Vse pogosteje se prijatelji srečujemo na pogrebih.

»Uboga Sonja,« pravi Olga. »Upam, da bo vsaj zdaj imela lepo, mirno življenje. Z Rudijem ni bila nikdar srečna.«

Spomnim se, kako sem tudi sama včasih prezrla žalost ljudi, ki so izgubili življenjskega sopotnika. Nisem se zavedala, da ob smrti moža ali žene, umre tudi polovica tistega, ki ostane. Ni pomembno, ali je bil zakon vedno srečen ali ne. Z leti postaneta mož in žena eno, in kar po pogrebu ostane, je le razbolela polovica.

Sonja mi je nekoč povedala, da ji je Rudi ponudil vrečko bonbonov, ko je bila stara petnajst let. Odšla je z njim. Rudi jo je odrešil hudobne mačehe in krutega očeta. Na sodišču sta kasneje dobila dovoljenje, da sta se poročila. V zakonu sta bila 61 let.

Le lastne izkušnje nam pomagajo razumeti druge in sočustvovati z njimi.

Janez Menart

(29. 9. 1929–22. 1. 2004)

LJUBI KRUHEK

Ko še pleničke sem zlatil,
lepo pri mamici sem pil
in nisem se prav nič boril
za ljubi kruhek.

Ko drsal šolske sem klopi,
spoznal sem: mnogo je ljudi
in vsak peha se in poti
za ljubi kruhek.

Ko trezno sem v življenje zrl,
sem vse bolj redko z njim se sprl
in marsikaj molče požrl
za ljubi kruhek.

Ko sem polagoma starel,
za dom in ženo sem skrbel
in mnogo lumparij počel
za ljubi kruhek.

Ko se mi je že zgrbil stas,
mi trebuh visel je čez pas
kot jasen in vabljev oglas
za ljubi kruhek.

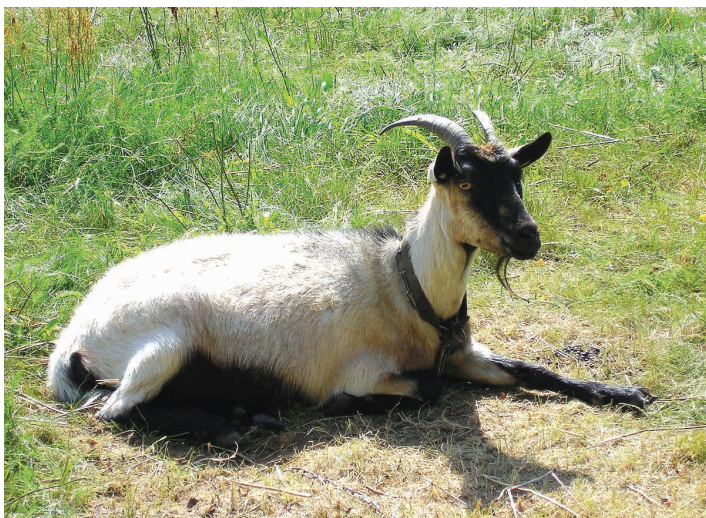
Na grob je vklesal kamnosek:
Ta, ki tu gnije, ni bil pek,
a glej, preživel je svoj vek
za ljubi kruhek.

ŽIVALSKÉ ZGODE IN NEZGODE

Katarina Mahnič

Mihelca

Koza zmešana. Koza zafnana. Požrešen kot koza. Butast kot koza ... Res priročna zmerjavka, tale »koza«. Čeprav niso koze nič od tega. No, da so požrešne, to drži. Nečimrne, zafnane – morda zato, ker se rade umivajo. To mi je nekoč povedal kmet, ki je redil ovce in koze. Da so koze čisto nekaj drugega, tako po pameti kot pri potrebi po čistoči. »Koza bo raje stala, kot legla v svinjarijo,« je rekel. Slavo Plut z Mladice pri Semiču se iz širokega nabora živali, ki so jih imeli pri hiši, pogosto spominja prav koze. Na kamnu, pod katerim je pokopana, je še danes vklesano njeno ime.

Dobil jo je čisto po naključju. V Podgorje je šel kupit plemenske ovce, med katerimi je bila črno-bela mini kozica Mihelca. Takoj mu je padla v oči. Kupčija je bila hitro sklenjena in koza je skupaj z ovcami zamenjala kraj in gospodarja. Pisalo se je leto 1994 in pred vrati je bila semiška razstava drobnice. Slavo je povezoval program, zato je imela mala Mihelca častno mesto na tribuni, poleg župana in ministra za kmetijstvo. Vzorno se je obnašala,

očitno se je spoznala na protokol. Malo je bila tudi našminkana in pobarvana po parkeljcih, pa se je nekdo obregnil, da kaj je tega treba. »Če so v Semiču vse koze našminkane, pa naj bo še naša,« mu je, malo za šalo malo zares, zabrusil Slavo.

Pri Plutovih je bila Mihelca družinski član. Imela je čeden prostorček z vsemi pripomočki. Tam so bile jasli, na zidu krtača za čohanje in na tleh stojalce za brušenje parkeljčkov, kjer je izvajala kozjo pedikuro. Mihelca je čez dan najraje poležavala na kamnu ob glavni vaški poti. »Ni in ni se mogla nagledati, koliko raznoraznih koz in kozlov gre skozi našo vas,« se pošali Slavo. Hodila je za vaškimi otroki in kdaj požrla tudi kakšno lepo cvetočo lončnico. Prišla je po stopnicah v dnevno sobo in buljila v televizijo. Kot Janko in Metka, ki sta raztresala drobtinice, je po hiši rada puščala sled iz bobkov. Le da teh, žal, niso pozobali ptički. Nekega dne je začela čudno gledati in spuščati nenavadne glasove. Treba je bilo po fanta – čednega mini kozlička. Čez pet mesecev je Mihelca povrgla trojčke, v veliko veselje otrok, ki so z vrtcem večkrat hodili mimo.

Leteče podgane

Listam stare albume – tale deževni praznični dan je kot nalašč za obujanje spominov. Naletim na fotografije, ko sva se s prijateljico – še smrkliji – z vlakom klatili po Italiji. Poleg arhitekturnih in umetnostnih znamenitosti so skoraj na vseh z nama tudi golobi. Krmiva golobe. Tečeva skozi jato golobov. Okrašeni sva z golobi, zaščitnim znakom romantičnih italijanskih mest, sploh Benetk. To so bili seveda časi, ko jim ljudje še nismo napovedali vojne. Pa tudi vzdevek »leteče podgane« se jih še ni prijel.

Zdi se mi, da smo bili takrat bolj naravni in manj prestrašeni za vsako figo. Otroci smo domov vlačili vsemogoče – žabe, ježe, želve, mačke, osirotele ptičke ... Včasih celo kakšno živalsko trupelce, ki smo ga pokopali na domačem vrtu. To je bila za nas tista Cankarjeva enajsta šola pod mostom. Starši niso znoreli, pa tudi skrbelo jih ni, da se

bomo od najdenčkov našli kakšne grozne bolezni. Samo razložili so nam, da moramo divjo žival, potem ko je spet vse v redu z njo, čimprej vrniti v naravo. Nekoč sem domov prinesla tudi mladega goloba, ki je bil tik pred tem, da vzleti. Pri nas je bil le kakšnih deset dni, vendar se je s svojo bistrostjo vsem prikupil. Neznankam je odletel ravno 25. maja, na dan mladosti. Nikoli ne bom pozabila, kako sem bruhnila v jok, ko smo na televiziji spremljali izročitev Titove štafete in so se na beograjskem stadionu JLA mladi telovadci združili v formacijo goloba.

Tudi prijatelj Miro rad pove golobjo zgodbo iz svojega otroštva. Trajala je kar dve leti. Goloba, ki je še napol golič padel iz gnezda, so naselili v škatli pod kotno klopco v kuhinji. Ko mu je zraslo perje, je vsako jutro skočil na klopco, počakal, da so odprli okno in odletel. Vrnil se je zvečer, potrkal na šipo in se spravil v škatlo spat. Kadar je kdo na dvorišču krmil kokoši, mu je sedel na ramo in jemat hrano iz roke. Bil je tudi strah in trepet domače mačke, ki se ni smela prikazati v bližini njegovega »stanovanja«, takoj je zapel kljun.

Nedavno sem nekje prebrala, da v večini evropskih mest zdaj prosto letajo že papige. Na začetku so se ljudem zdele izjemne in zanimive, zdaj jim postajajo nadležne. Tako kot golobi, vrane in škorci. Še malo, pa bodo tudi one leteče podgane. Takšni smo, žal, ljudje, ko se naveličamo »eksotike«.

Podlistek

BUTALCI (7)

Fran Milčinski, riše: Zorka Černjak

Butalski kovač

V Butalah imajo bistre rokodelce. Je boter srečal botra z gorjačo v roki in s težko torbo na rami in ga je vprašal: »Kam pa, kam, boter Dideldač?«

Mu odgovori boter Dideldač: »Ej, sem pa tja, malo po svetu grem, čevljarit!«

Se začudi oni: »Kaj, ali znaš? Nisem te še videl, da bi kdaj vlekel dreto.«

Se mu odreže boter Dideldač: »Če ne znam – sem pa tja – bom pa druge učil.«

Pa ni doživel boter Dideldač posebnih časti po svetu s svojo mojstrijo, sem pa tja, nego se je kmalu vrnil z gorjačo v roki in s prazno torbo na rami.

Ta mojster je imel sina, tudi sin bi bil skoraj postal nezaslišan mojster, ni mu dosti manjkalo, in je bila historija ta.

Ime je bilo sinu Naca in so mu rekli »štremljasti« in se mu je od vseh rokodelcev zdel najbolj postaven kovač. Tepanjčani se ponašajo s kovačem, ob cesti dela vpričo sto oči in iskre švigajo okoli njegga in daleč naokoli se mu sliši oblastno kladivo. Pa je dejal Naca štremljasti očetu Dideldaču, da bi šel in se učil za kovača, če bi se kod znašel mojster, da ne bo prehud.

Oče mu je rad poslušal to besedo in dejal: »Pameten si, moj sinko, sem in tja, k bratu svoje matere boš šel, ujec se mu pravi, ni daleč od tod, tri ure hoda. Ta je kovač, kar se pravi dober kovač, in te mu bom priporočil, sem in tja. Pa mu lahko tudi dam kak tolar, da te ne bo učil zastonj.«

In se je oče Dideldač resnično zmenil z mojstrom ujcem tako, da bo sin samo gledal, kako delajo drugi, učile se mu bodo oči, pa bodo znale roke in ne bodo kaj trpele.

Tako je Naca štremljasti študiral kovaštvo in so mu potekla leta. Butalci so že šteli dneve, kdaj dobe svojega mojstra kovača, oče Dideldač pa je pričel pripravljati kovačnico, lepo ob cesti da bo stala, sem in tja, kraj Butal in pod klancem, da bo voznikom pri rokah.

Pa je prišel dan in se je Naca štremljasti vrnil v Butale in je imel na veliki poli pismo in pečat, da se je resnično tri leta učil kovaštva. Vesoljne Butale so se zbrale okoli kovačnice, da bodo videle, kako bo domače seme sebi v prid in Butalam v ponos opravljalo imenitno kovaško rokodelstvo.

Pa se je pričel Naca štremljasti sukati okoli nakla, v eno roko je dobil klešče,

s kleščami je prijel železo, v drugi je vihtel kladivo, kakor so se mu bile naučile oči, in je pogumno razbijal po železu in mimo železa tudi.

Butalski možje so spoštljivo zijali in se čudili in so vprašali: »Mojster Naca, kaj bo to?«

Mojster Naca je imel prvokrat klešče v rokah in kladivo, oboje je bilo težko in je čutil, da mu kladivo in klešče po svoji volji obračajo roke, in je dejal: »Pokazalo se bo, kar bo. Če bo špičasto, bodo vile, če bo široko, bo lopata.«

Pa so možje še bolj zijali, kaka mojstrovina se bo razodela izpod rok mladega mojstra.

Ta pa je potil mrzel pot, železo se mu ni maralo vreči ne po vilah ne po lopati. Roka mu je pešala, iskre so ga pikale, še bolj ga je bilo sram, pa je ročno skočil iz kovačnice in železo vrgel v grm.

V grmu je ležal volk. Oplazilo ga je vroče železo, zatulil je in zbežal v gozd.

Pa so se prestrašili Butalci in so mislili, volk da je postal iz železa, in so dejali: »Nak! Volkovi niso koristna žival, mi Butalci jih pobijamo. Ti pa, da nam bi jih na novo koval? Ne boš! Če ste kovači taki, rajši ne maramo kovača v Butale!«

In so mu zaprli kovačnico.

**SLOVENSKO SOCIALNO SKRBSTVO
IN INFORMACIJSKI URAD Inc.
19 A'Beckett Street, KEW VIC 3101**

Slovenski informacijski urad Welfare Office Kew obvešča Slovence in prijatelje, da bo do nadaljnjega naša pisarna odprta vsako tretjo nedeljo v mesecu od 11. do 12. ure ali po predhodnem dogovoru. Prosimo vas, da se za obisk v pisarni dogovorite preko e-pošte: **slovwelfare@bigpond.com** ali preko telefona: **+61 407 056 463 Peter Mandelj** ali **+61 3 9795 8550 Slavko Gorup** ali **+61 409 478 635 pisarna v Kewju.**

V naši pisarni lahko dobite nasvete in pomoč pri izpolnjevanju uradnih dokumentov za slovensko pokojnino, zahteve za popravilo krivic žrtvam vojnega nasilja, za delnice, oporoke, dediščine in prodajo nepremičnin v Sloveniji, pri iskanju slovenske davčne številke in podobno. Nekaj informacij in potrebne obrazce lahko dobite na naši internetni strani: www.slovenianwelfare.org.au

Peter Mandelj OAM JP, predsednik

VELEPOSLANIŠTVO REPUBLIKE SLOVENIJE

Telefon: +61 2 6290 0000, faks: +61 2 6290 0619

e-mail: sloembassy.canberra@gov.si

<http://canberra.veleposlanistvo.si>

Veleposlanik: JURIJ RIFELJ

svetovalec in namestnik: DAVOR DEVČIČ

EMBASSY OF THE REPUBLIC OF SLOVENIA

26 Akame Circuit, O' MALLEY ACT 2606

24 HOUR SERVICE
(03) 9373 7000

We employ over 230 caring, highly trained and committed people, including 12 direct descendants of the founders.

We serve the community from 24 branch locations throughout the Melbourne Metropolitan area and Echuca.

816 Doncaster Road, Doncaster

www.tobinbrothers.com.au

**In povedat so prišli z neba božji angelci:
Dete božje je rojeno, v jaslice je položeno.**

**Kol'kor zvezdic je neba, v čast naj Detetu miglja.
Tudi mi ga počastimo, lepo se priporočimo.**

**Ti nebeško Detece, sliši, česar prosim te:
daj nam vsem v nebesa priti, angelcem se pridružiti.**

**Srce moje vzemi si, ga v ljubezni vnemi ti.
Jezušček z ročico svojo, blagoslovi dušo mojo.**

